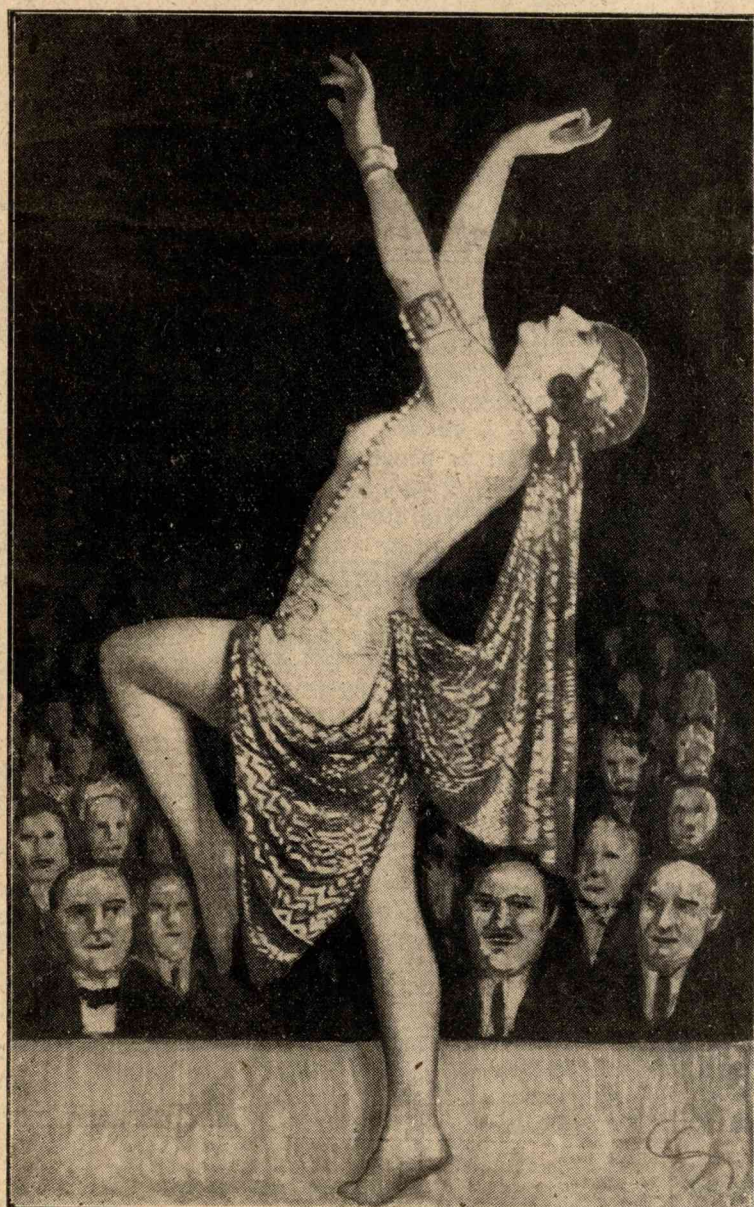

KAVIAR

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

Spanyol táncosnő

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében
végezteti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tára-
ban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Gummibélyegzők, rézbélyegzők, dom-
bornyomású névjegyek és festékpárnák,
monogrammok, cimerek vésése művészi
kivitelen gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.
Gyár: A r a d
Fiók: Timisoara, Belváros, Szt Györgytér

Tetszik Önnek

lapunk tartalma ?

Ha még jobbat akar, írjon a
kiadóhivatalnak és kér-
jen bibliofil könyvek-
ről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről meg-
felelő portó csatolandó.

„Covay”

mé ték után készít garancia
mellett

női és férfi-fehérműt.

Pyjamát a legújabb divat után
olcsó árak mellett. — Hozott
anyagból is vállal.

Temesvár II. 3. Kiraly u. 7.

Brada Jaroslav

Timisoara, Gyárváros, Fő utca 10

Fuvós és vonós
hangszerek gyár-
tása. — Javítások
gyorsan, ponto-
san, olcsón! Hu-
rok, szájharmo-
nikák, okarinák,
gyanta és az ősz-
szes alkatrészek
állandóan raktáron.

Cehoszlovákiai

olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg
helyben, fizessen elő negyed-
évre és a kiadóhivatal a lapot
minden héten pontosan meg-
küldi.

Előfizetési ár negyedévre 60,
félévre 110 korona Előfize-
téseket legcélszerűbb postán a

Leszámitoló és Közgazdasági
Bank, r. t. fiókjánál, Kosice

lapunk ott levő folyószámlá-
jára küldeni. Mihelyt a pénzt
a bank átvette, a lapot nyom-
ban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 ko-
rona helyett csak 185 korona

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá
az anténa-engedély: ez ma min-
den kulturember legfőbb vágya.
Forduljon bizalommal lapunk
szerkesztőségéhez vagy kiadó-
hivatalához, ahonnan levelére
azonnal kap választ díjtalanul.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt,
májfoltot pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

Lapunk nyomdája
TIPOGRAFIA
UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Kárpitos,
Paplanos,
Ablakrolló és
Redőnyszerelés.

Ugyanezek kereskedése és szak-
szerű javítása garancia mellett.

Szekerka László
kárpitosmester, TIMISOARA II.
Rékási-ut 15.

Kérem ne dobja hajlitott
butorait a tűzbe!!!

Az összes hajlitott butorok
javító-műhelye.

Kívánatra házhoz jövők.

Gönczöl Mihály

Temesvár III. Hunyadi-ut (Bul Carol) 54

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét
lev. lapon a kiadóhivatallal közli. Uj könyv,
fénykép és más ily dolgok megjelenésekor
(amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal min-
den gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki
kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a
pénzt megfelelő portó kíséretében küldje
be előre és a kiadóhivatal a megrendelést
még aznap elintézi.

A HOLTAK NEM BESZÉLNEK

Az alábbi elbeszélés élénk illusztrálása a nyárspolgári nők sikertelen ballépéseinek, akik nem szeretőnek, hanem feleségnek valók.

Nem tudott már tovább nyugodtan ülni a kocsiban; kiszállt és türelmetlenül sétált föl és alá. Már sötét volt: az a néhány lámpaláng, amely ezt a csendes, félre-eső utcát bevilágította, nyugtalanul imbolygott a szélben. Az eső elállt; a járda majdnem egészen főlizzikadt; de a kövezetlen kocsiutak még nedvesek voltak és itt-ott apró tócsák keletkeztek.

Milyen különös, gondolta Ferenc, hogy itt, alig száz lépésnyire a Práter-utól, azt képzelheti az ember, hogy valami távoli magyar kisvárosban sétál. Annyi bizonyos, hogy itt legalább biztonságban érezhetjük magunkat; itt semmi esetre sem találkozhat valami ismerőssel, amitől annyira retteg ez az asszony.

Az órára nézett... Hét és máris éjszaka van. Ezuttal bizony elég korán itt az ősz. És ez az átkozott zivatar.

Főlhajtotta gallérját és gyorsabban járkált fel és alá. A lámpák apró üvegablakai remegve zörögtek. „Még egy félóra”, gondolta magában „és akkor elmehetek. Ah — már nem is bánám, ha így volna”. A sarkon megállott; innen mind a két utcát végignézhette, ahonnan az asszony közelését remélte.

Igen, ma eljön, gondolta, miközben megfogta a kalapját, amelyet majdnem elvitt a szél. — Péntek. — Ma tanári gyűlés van — ilyenkor eljöhet hazulról, sőt tovább is kimaradhat... Hallotta a lövönat csilingelését, most a közeli Nepomuk-templomban is megkondult az esti harangszó. Az utcán élénkebb lett a forgalom. Néhány ember haladt el mellette. Többnyire — ahogy megfigyelte — kereskedelmi alkalmazottak, akik a hétórai üzletzárás után hazasietnek. Valamennyien sebesen mentek és valósággal viaskodtak a szélviharral, amellyel nagyon megnehezítette a járást. Senkise vetett rá ügyet, csak néhány bolti leány pillantott a szemébe könnyed kíváncsisággal. Egyszerre észrevette, hogy egy ismerős alak közeledik feléje. Elébe sietett. Csak így, kocs nélkül? — gondolta. Ő az vajjon?

Ő volt és amikor Ferencet fölismerete, megglasztotta lépteit.

— Gyalog jöttél? — kérdezte a férfi.

— Már a Károly-színház előtt elküldtem a kocsimat. Azt hiszem, hogy egyszer már vitt engem ez a kocsi.

Egy ur ment el mellettük és futólag végignézte az asszonyt. A fiatalember élesen, szinte fenyegetően fikszirozta a vakmerő idegent, ez sietve ment tovább. Az asszony utána nézett.

— Ki volt ez? — kérdezte aggodalommal.

— Nem is ismerem. Itt nem találkozunk ismerőssel, nyugodt lehetsz. De most gyere hamar; szálljunk be a kocsiba.

— A te kocsid ez?

— Igen.

— Nyitott?

— Egy órával ezelőtt még szép volt az idő.

Odasiettek; a fiatal asszony be-szállott.

— Kocsis, — kiáltotta a fiatal ember.

— Hol lehet? — kérdezte a fiatal asszony.

Ferenc körülnézett.

— Ez hihetetlen, — kiáltotta — ez a fickó seholse látható.

— Szent isten! — sóhajtott halkan.

— Várj szivecském egy pillanatra; biztosan itt lesz.

A fiatalember benyitott a kis kocsmá ajtaján; az egyik asztalnál, idegen emberek társaságában ott ül a kocsis; most gyorsan felugrott.

— Mingyár' nagysá's ur, — mondta és állva itta ki a borát.

— Mi jutott eszébe?

— Bocsásson meg uraságod; már itt is vagyok.

Kissé ingadozva sietett a lovakhoz.

— Hova hajtsak nagysá's ur?

— Práter — nyári kioszk.

A fiatalember szintén beszállott. A fiatal asszony ott gubbasztott a felhuzott fedelű kocs sarkában.

Ferenc megszorította kezeit. Ő meg se mozdult. — Még jó estét se kívánsz nekem?

— Kérlek, csak még egy pillanatilag hagyjál pihenni; míg lélekezethez jutok.

A fiatalember a sarokba dőlt. Egy darabig mind a ketten hallgattak. A kocsis most befordult a Práter-utrá, ott gördült el a Tegethoff-szobor előtt és néhány perc múlva mar ott futott a széles, árnyas Práter-fasorban. Emma most mindkét karjával átölelte szerelmesét. Ez gyöngéden fölemelte a könnyű fátvált, amely eddig az asszony ajkától elválasztotta és hevesen megcsókolta őt.

— Végre ismét itt vagyok tenálad! — suttogta forró szenvedéllyel.

— Tudod-e, hogy milyen régóta nem láttuk egymást? — kiáltott fel a férfi.

— Vasárnap óta.

— Igen és akkor is csak mesz-sziről.

— Hogyhogy? Hisz ott voltál minálunk?

— Igen... tinálatok. Ah, ez nem mehet így tovább. Egyáltalában nem jövök többé tihozátok. De mi bajod Emma?

— Egy kocsi ment el itt mellettünk.

— Édes szivecském, azok az emberek, akik ma itt a Práterben kocsikáznak, bizonyára nem sokat törődnek velünk.

— Tudom, de véletlenül mégis benézhet valaki.

— Lehetetlen, hogy bárki is megismerjen.

— Kérlek, hajtassunk inkább másfelé.

— Ahogy akarod.

Odakiáltott a kocsisnak, aki azonban, ugy látszik, nem hallotta meg. Ekkor előrehajolt és megérintette a karját. A kocsis hátranézett.

— Forduljon meg. És miért csapkodja úgy a lovakat? Egyáltalában nem sürgős a mi utunk; hallja, hajtson a... tudja abba a fasorba amely a régi hidra vezet.

— Reichstrasse felé?

— Igen, de ne rohanjon úgy, ennek semmi értelme sincs.

— Kérem nagysá's ur, ez a vihar úgy megvadítja a lovakat.

— Persze, persze, a vihar. Ferenc ismét hátraült.

A kocsis megfordította a lovakat. És visszahajtott.

— Miért nem láttalak tegnap?
— kérdezte az asszony.

— Hogy is láthattál volna?

— Azt hittem, hogy te is meg voltál hiva a nővéremmel.

— Ja ugy.

— Miért nem voltál ott?

— Mert nem bírom elviselni, hogy idegen emberek is legyenek jelen, amikor veled vagyok együtt. Nem, soha többé.

Emma vállat vont.

— Hol vagyunk most? — kérdezte később.

— Épp akkor értek a vasuti hid alatt a Reichstrassera.

— Erre vezet az út a nagy Dunához, — magyarázta Ferenc — most már a régi hid felé közeledünk. Itt nem találkozunk ismerőssel! — tette hozzá kissé gúnyosan.

— Iszonyuan ráz ez a kocsi.

— Igen, mert megint kövezetre értünk.

— Miért hajt ez az ember ilyen girbe-görbén?

— Dehogy, csak te érzed így.

De maga Ferenc is észrevette, hogy a kocsi rendkívül egyenetlenül és hevesen dobálja. De nem akart szólani, nehogy még jobban megijessze Emmát.

— Ma még nagyon sokat és nagyon komolyan kell beszélnem veled, — mondta a férfi.

— Akkor hamarosan el kell kezdened, mert kilenckor otthon kell lennem.

— Két szóval mindent elintézhettünk.

— Az istenért mi ez?... — kiáltott föl Emma. A kocsi két baloldali kereke belesiklott a villamos sínekbe és most, amikor a kocsis kiakarta szabadítani, olyan erősen oldal hajolt, hogy majdnem felborult. Ferenc megráncigálta a kocsis kabátját.

— Álljon meg, — kiáltott rá indulatosan. — Hisz maga be van rugva.

A kocsis nehezen megállította a lovakat.

— De nagyságos ur, hogy gondol ilyet?...

— Gyere Emma, szálljunk ki itten.

— Hol vagyunk?

— Már itt a hidnál. A zivatar is elvonult. Menjünk egy darabot. Kocsin ugye beszélhet az ember olyan nyugodtan.

Emma arcára huzta a fátyolt és követte.

— Te azt mondod, hogy a zivatar elvonult? — kérdezte kissé emelkedett hangon, amikor mind-

járt a kiszáláskor egy heves szél-roham szembecsapta.

Ferenc belekarolt Emma karjába.

— Hajtson utánunk, — kiáltotta a kocsisnak.

Lassu lépésben sétáltak tovább. Ameddig fölfelé emelkedett, egy szót se szóltak; és amikor mind a ketten meghallották az alattuk zugó, morajló vizet, megállottak. Mély sötétség uralkodott körülötük. A széles folyam szürkén és határozatlanul nyult a messzeségbe, a távolban piros fénypontcskák ragyogtak, amelyek mintha a víz színén usztak volna és halványan tükröződtek a mélyben. A part felől, ahonnan a két szerelmes már kissé eltávolodott, remegő fénysávok estek a vízre; amott tulnan pedig, mintha a folyó a sötét mezőkkel egybefolyt. Most távoli mennydörgés hallatszott, amely egyre közeledett; akaratlanul is arrafelé pillantottak mind a ketten, ahol a vörös fények ragyogtak; kivilágított ablaku vonatok robogtak sötét vasívek között, amelyek mintha nőttek volna ki az éjszakából és egyszerre ismét eltűntek volna. A mennydörgés lassan elcsöndesült; csak a szél vágatott vad lökésekkel.

Hosszu hallgatás után így szólt Ferenc:

— Nekünk el kellene mennünk.

— Hát persze, — válaszolta halkan Emma.

— El kellene mennünk, — ismételte felülő élénken Ferenc — egészen el, úgy gondolom...

— Ez lehetetlen.

— Mert gyávák vagyunk Emma: azért nem lehet.

— És a gyermekem?

— Ő megengedi, hogy nálad maradjon, meg vagyok róla győződve.

— És hogyan gondolsz? — kérdezte halkan az asszony. — Elszökni éjnek idején?

— Nem, egyáltalában nem. Nincs más teendő, mint, hogy megmondod neki, hogy nem tudsz tovább vele együtt maradni, mert te már másvalakié vagy.

— Észnél vagy Ferenc?

— Ha akarod, még ezt is megspórolom neked, én magam mondom meg neki.

— Ilyesmit nem teszel, Ferenc.

Megpróbált az asszony arcába nézni; de a sötétben nem láthatt egyebet, mint hogy a fejét fel-emelte és feléje fordította.

Ferenc egy darabig hallgatott. Azután nyugodtan mondta:

— Ne félj Emma, nem teszek ilyesmit.

Már közeledtek a másik parthoz.

— Semmit se hallasz? — kérdezte az asszony. — Mi ez?

— Ez a hang amonnan tülről közeledik, — válaszolta a férfi.

A zörgés egyre közeledett a homályból; egy kis vörös fény imbolygott eléjük; nemsokára tisztán látták, hogy a fény egy kis lámpából ered, amely egy parasztszekér elülső löcsére volt megerősítve; de nem láthatták, hogy a szekér meg volt-e terhelve és ült-e valaki rajta, a kocsison kívül. Közvetlenül utána még két egyforma kocsi hajtott. A legutóbbin egy parasztruhás férfi ült, aki épp akkor gyújtott pipára. A szekerek tovarobogtak. Aztán megint nem hallottak egyebet, mint a husz lépésnyire mögöttük haladó fiakkoruk tompa gördülését. Látták, amint az út előttük susogó fák között a sötétségbe kanyarul. Jobbra és balra mezők terültek el; úgy néztek le rájuk, mint valami mély szakadékba.

Hosszu hallgatás után Ferenc így szólt:

— Tehát most utoljára...

— Mit? — kérdezte Emma aggodalmasan.

— Hogy együtt vagyunk. Maradj övele. Én bucsut veszek tőled.

— Komolyan beszélsz?

— Egész komolyan.

— Látod, mégis te vagy az, aki elrontja azt a pár kurta órát, amit együtt tölthetünk; nem én.

— Igaz, igazad van, — mondotta Ferenc. — Gyere, hajtsunk visszafelé.

Emma szorosabban átfogta a férfi karját.

— Nem, — mondotta gyöngéden a nő, — most nem akarok. Nem engedem magamat így elküldeni.

Odahuzta magához a férfi ajkát és hosszan megcsókolta.

— Hová érkeznének, — kérdezte azután, — ha mindig ebben az irányban haladnánk tovább?

— Ez az út egyenesen Prágába vezet, szívecském.

— No, olyan messzire mégse, — mondotta mosolyogva Emma — de erre kifelé még elsétálhatunk egy kissé, ha te is úgy akarod. És a sötétségbe mutatott.

— Hé kocsis! — kiáltotta Ferenc. Az nem hallotta meg. Ferenc erősebben ráordított:

— Hát álljon meg már, a teringtét, süket maga.

A kocsi tovább haladt. Ferenc-utána futott. Csak most látta, hogy a kocsis elaludt a bakon. Nagynehezen sikerült fölébresztetni.

— Még egy darabot tovább kocsizunk — ezen az egyenes uton — megértette?

— Jó, jó nagysá's ur...

Az asszony beszállott; utána Ferenc is. A kocsis a lovak közé csapott; a két nyugtalan állat vadul repült a nedves, fellágyult országúton. De a két szerelmes ember szorosan átölelve egymást, mialatt a kocsi ide-oda dobálta őket.

— Hát nem gyönyörű ez a néhány pillanat, — suttogta Emma a férfi ajkához egész közel.

Ebben a pillanatban úgy rémlett, mintha a kocsi hirtelen a magasba repült volna — eldobottnak érezte, magát, meg akart fogódzni valamiben, belekapott a semmibe: úgy érezte, mintha körbe forogna örült gyorsasággal, úgy, hogy be kellett hogy hunyja a szemeit és egyszerre azt érezte, hogy a földön hever, és valami rettenetes csönd volt körülötte, mintha egyedül volna távol a világtól. Azután különféle dolgokat hallott zavaros összevisszaságban: lópaták csillogását közvetlenül a feje mellett és valamit halk nyöszörgést; de semmit se látott a sötétben. Most egyszerre valami borzasztó félelem fogta el; kiáltani kezdett; a félelme még nagyobb lett, mert a saját kiáltását nem hallotta. Azonnal tudta, egész tisztán megértette, hogy mi történt: a kocsi nekiment valaminek, valószínűleg egy kilométerkőnek, azután fölborult és ő kirepült. Hol van ő? Ez volt a legelső gondolata. A nevét kiáltotta. És hallotta a saját hangját, még kissé halkan ugyan, de hallotta. Sehonnan se jött felelet. Megkísérlette, hogy felkeljen a földről. Nagynehezen sikerült annyira, hogy fölülhetett és amidőn a kezeivel tapogatózni kezdett, egy emberi testet érzett maga mellett. Most már a sötétséget is áttörhette tekintetével. Ferenc feküdt mellette teljesen mozdulatlanul. Kinyújtott kezével megérintette a férfi arcát; valami nedves melegséget érzett lefolyni az arcán. Elállt a lélekzete. Vér? Mi történhetett? Ferenc megsebesült és eszméletlenül feküdt. És a kocsis — vajjon hol lehet?

Hangosan hívogatni kezdte. Semmi válasz. Még mindig ott ült a földön. Nekem semmi bajom sem történt, villant át az agyán, noha

minden tagjában sajgó fájdalmat érzett. Mit tegyek, mit tegyek... mégse lehetséges, hogy nekem semmi bajom se történt.

— Ferenc! — kiáltotta torkaszakadtából. Egy hang felelt a közvetlen közelből:

— Hol van a nagysága, hol van a nagysá's ur? Hisz' nem történt semmi baj? Várjon a kisasszony, csak meggyújtom a lámpát, hogy láthassunk valamit; én nem tudom, mi van ezekkel a dögökkel. Én biz' isten nem vagyok az oka, egy kavicsrakásba rohantak bele ezek az átkozott lovak.

Emma, dacára, hogy minden tagja fájt, nagy nehezen feltápáskodott és amikor látta, hogy a kocsisnak semmi baja se történt, kissé megnyugodott. Hallotta, amikor a kocsis kinyitotta a kocsi-lámpát és gyufát gyújtott. Nem merte még egyszer megérinteni Ferencet, aki ott feküdt előtte a földön; azt gondolta: hogy, ha az ember semmit se lát, minden borzalmasabbnak rémlik; a szemei bizonyára nyitva vannak... talán nem történt semmi baj.

Egy lámpasugár világított oldalt rá. Azonnal meglátta a kocsit, amely azonban csodálataira nem feküdt a földön, hanem csak ferdén az árok felé dőlt, mintha egyik kereke eltört volna. A lovak teljesen nyugodtan álltak. A fénysáv közeledett, látta, amint egy mérföldkő és egy kavicsrakás fölött az árokba suhan, azután Ferenc lábaihoz suhant, végigsiklott a testen, megvilágította az arcát és a homlokán megpihent. A kocsis a földre helyezte a lámpát, éppen a férfi feje mellé. Emma letérdelt Ferenc mellé, de mintha a szíverése is elállt volna, amikor megpillantotta szerelmese arcát. Krétafehér volt, szemei félig nyitva, úgy, hogy Emma csak a fehérjét látta belőlük. Jobb hallantékából lassan egy keskeny vércsik csurgott végig az arcán és a gallér alatt ellünt. Fogaival az alsó ajkába harapott.

— Hisz' az lehetetlen! — mondogatta magában Emma.

A kocsis is letérdelt melléje és bámulta a mozdulatlan arcol, aztán mindkét kezével megfogta a fejét és fölemelte.

— Mit csinál? — kiáltotta elfuladt hangon az asszony és megijedt ettől a fejtől, amely mintha magától emelkedett volna fel.

— Nagysága kérem, én azt hi-

szem, hogy itt valami nagy szerencsétlenség történt.

— Nem igaz, — mondotta Emma. — Nem lehetséges. Hisz magának sem történt semmi baja és nekem se...

A kocsis ismét visszafeklette lassan a mozdulatlan ember fejét Emma ölébe, aki lázasan reszketett.

— Ha csak jönne valaki... ha ezek a parasztok csak egy negyed-órával előbb jöttek volna erre...

— Most mit csinálunk? — kérdezte Emma remegő ajakkal.

— Ja persze, kisasszony, ha a kocsi nem tört volna el... de úgy, ahogy most van... Várnunk kell, amíg jön valaki. És tovább beszélt, anélkül, hogy Emma figyelt volna a szavaira, de ezalatt úgy érezte, mintha lassankint észre térne és biztosan tudná, hogy mit kell cselekednie.

— Mennyire vannak ide a legközelebbi házak? — kérdezte a kocsistól.

— Nincs már messzire, nagyságos asszonyom, mindjárt itt van a Ferenc József-telep... Ha világos volna, már látnunk kellene a házakat, öt perc alatt odaér az ember.

— Siessen oda. Én itt maradok, hozzon embereket.

— Igen nagysága, én azt hiszem, okosabb, ha itt maradok magával — hiszen nem tarthat olyan sokáig, amíg jön valaki, hiszen a Reichstrassen vagyunk és —

— Az késő, az addigra késő lehet, egy orvost kell gyorsan hívatnunk.

A kocsis a mozdulatlan férfi arcára tekintett, aztán fejcsóválva nézte Emmát.

— Azt ön nem tudhatja — kiáltotta izgatottan az asszony, — és én sem tudhatom.

— Igen nagysága, de hol találunk most orvost a Ferenc József-telepen?

— Hát akkor fusson onnan valaki a városba és ...

— Nagysága, tudja mit! Én azt hiszem, azoknak van telefonjuk. Akkor telefonálhatunk a mentőknek.

— Igen ez lesz a legjobb! Csak menjen, szaladjon az Istenre kérem! És hozzon magával embereket... És... kérem siessen, miért áll még mindig itt?

A kocsis egy pillantást vetett a

sápadt és mozdulatlan arcra, amely Emma ölében pihent.

— Mentők, orvosok, nem sokat segíthetnek már ezen.

— Siessen! Az istenre kérem! Siessen!

— Megyek már. — Csak ne kapja el a félelem, nagysága, itt a sötétben.

És gyorsan átsietett az uton.

— Én biz' isten nem tehetek róla, — mormogta magában. — Ez aztán okos gondolat volt, koromfekete éjszakában a Reichsstrassera hajtani...

Emma a mozdulatlan testtel egyedül maradt a sötét országúton.

— Mi lesz most? — tündökölt.

— Mégse lehetséges ez... — újra és újra átvillant az agyán — hisz ez lehetetlen. — Egyszerre úgy rémlett neki, mintha sóhajtást halott volna maga mellett. Lehajolt a férfi sápadt ajakához. Nem, innen nem jött egy lehelet sem. A homlokán és halántékán — úgy látszik — megalvadt a vér. Rámereedt a szemére, ezek a megtört szemek és összeborzongott. De vajjon miért nem akarom elhinni — hisz egészen biztosan... ez a Halál! És remegés futott végig a testén. Most már csak annyit érzett: egy hallott. Én és egy halott, egy halott az ölemben. És reszkető kezekkel tolt a fejét, úgy, hogy ismét a földön feküdt. És csak most szállta meg igazán valami iszonyu elhagyatottság érzése. Miért is küldte el a kocsist? Micsoda ostobaság? Mit kezdjen el itt az országúton ezzel a halott emberrel, egyedül? Ha emberek jönnek... De mit tegyen, ha emberek jönnek? Meddig kell még itt várnia? És újra a halottra nézett. Hisz nem vagyok vele egyedül. Itt van a lámpa is. És egyszerre úgy érezte, mintha ez a lámpa valami kedves és barátságos eleven lény volna, akinek hálaival tartozik. Ebben a kicsi lámpában több élet volt, mint az egész végtelen éjszakában, igen és szinte úgy érezte, hogy a fény védelmet nyújt neki e sápadt, iszonyu ember ellen, aki itt fekszik mellette a földön. És oly soká meredt a lángba, míg káprázni kezdett a szeme és a láng táncolni kezdett. És egyszerre azt érezte, mintha most ébredt volna fel. Felugrott! Hisz ez lehetetlen, csak nem maradhatok itt, hogy megtaláljanak övele együtt... Ugy

rémlett neki, mintha saját magát látná ott állani az uton, lábai előtt a halott és a lámpa és úgy tettség, mintha csodálatos nagyra nőtt volna bele a sűrű, szomorú sötétbe. Mire várok én, gondolta hirtelen és egymást hajszolták a gondolatai... Mire várok? Az emberekre? — Mi szükségük van én reám? Majd jönnek az emberek és kérdezősködni fognak... és én... én mit keresek itt? Mindenki meg fogja kérdezni, hogy ki vagyok? Mit válaszoljak nekik? Semmit. Egy szót se szólok, ha idejönnek, hallgatni fogok. Egy árva szót se, hisz nem kényszeríthetnek erre.

Hangok hallatszottak a messzeségből.

— Máris? — gondolta Emma. Remegve hallgatózkodott. A hangok a hid felől közeledtek. Ezek tehát mégsem lehetnek azok az emberek, akiket a kocsis hoz magával. De akár kicsodák legyenek — bizonyára észreveszik a lámpát — és ennek nem szabad megtörténnie, mert akkor le van leplezve.

És lábával felrugta a lámpát. A láng azonnal kialudt. Most teljesen sötétségben állott. Semmit se látott. Már a halottat se látta. Csúpan a fehér kavicsrakás csillogott egy kissé. A hangok egyre közeledtek. Az asszony egész testében remegni kezdett. Csak itt fel ne fedezzék. Az isten szerelméért, hisz' egyedül ez a fontos, csak erről van szó és semmi másról — hisz' el van veszve, ha bárki is meg tudja, hogy ő szeretője volt a halottnak.

...Görcsösen tördeli a kezeit. Imádkozik, hogy az emberek az ut másik oldalán menjenek el, anélkül, hogy őt észrevegék. Hallgatózik. Igen, a tulsó oldalon... Vajjon miről beszélnek? Két vagy három asszony. Most észrevették a kocsit, mert erről beszélnek valamit, tisztán hallja az egyes szavakat. Egy kocsi... felborult... és még mit mondanak? Nem érti meg. Tovább mennek... elhaladnak... Hála istennek! És most? Mi lesz? Óh, miért nem halt meg ő is, mint Ferenc? Olyan irigylésre méltó, az ő számára már mindennek vége van... az ő számára már nics veszély és nincs félelem. De ő még oly sok mindentől remeg. Fél, hogy itt találják, hogy megkérdezik: kicsoda ön?... Hogy el kell mennie a rendőrségre, hogy mindenki meg fogja tudni, hogy a férje, — hogy a gyermeke. —

És nem tudja megérteni, hogy már olyan régóta itt áll, mintha gyökeret vert volna a lába... Hisz elmehet... hisz úgy se használhat már senkinek és önmagát bajba sodorja. Egy lépést tesz előre... Óvatosan át kell lépnie az árkot... át... egy lépést fölfelé, — oh, milyen vizes a föld! — és még két lépés és akkor ott van az országút közepén... és azután megáll egy pillanatra, maga elé tekint és neki mehet a sötétségbe vezető sötét utnak. Ott — ott van a város. Még egyszer visszafordul. Hisz nincs is olyan sötét. Egészen tisztán láthatja az utat, a lovakat is... és ha jól megerőlteti magát, akkor mintha egy emberi test körvonalait is látná a kocsi mellett. Táguló szemekkel néz a sötét tömegre; olyasmint érez, mintha valami visszatartaná... és azt hiszi, hogy ő az, aki vissza akarja tartani és érzi a halott rejtelmes hatalmát... de erővel kiszabadítja magát alóla és most észreveszi: a talaj nagyon nedves; ott áll a csatakos uton és a nedves por nem engedte el. De most már elindul... egyre sebesebben... futni kezd... és el innen... vissza... a ragyogásba, a zajba, az emberek közé. Az országúton szalad, magasra emeli a szoknyáját, hogy el ne botolják. A szél mindenütt a nyomában van, mintha hajtáná előre. Már nem is tudja, hogy mi elől menekül. Ugy érzi, mintha a sápadt halott elől kellene menekülnie, aki amott messze, messze mögötte, az árok partján fekszik... Azután eszébe jut, hogy az élők elől akar menekülni, akik mindjárt ott lesznek és keresni fogják őt. Mit fognak gondolni? Nem jönnek-e majd utána?

Már úgy se tudják beérni, hisz' mindjárt a hidhoz ér, hisz' hatalmas egérutat nyert, a veszély tehát félig-meddig már elvonult, elszállt fölötte. Hisz nem is sejthetik, hogy ő kicsoda, egyetlen lélek sem sejteti, ki volt az az asszony, aki ezzel a fiatalemberrel a Reichsstrasse felé kocsikázott.

A kocsis nem ismeri, ha valamikor később találkoznanának, akkor se fogja felismerni. Nem is igen fognak törődni azzal, hogy ki volt az a nő. Kinek mi köze hozzá? — Nagyon helyes, hogy nem maradt ott, és ez különben sem becsatelenség. Maga Ferenc is igazat adott volna neki. Neki haza kell menni, hisz gyermeke van, férje van, el volna veszve, ha ott talál-

ták volna halott szeretője mellett. Itt a hid, ez az út világosabban dereng... már hallja a vizet locsogni, mint ezelőtt; itt áll, ahol azelőtt karöltve sétált övele — mikor — mikor? Hány órával ezelőtt? Még nem lehet olyan régen. Nem régen? Hátha mégis! Talán soká feküdt öntudatlanul, talán már éjfél is elmúlt, talán már közel van a hajnal és otthon már gyanakodni kezdenek. Nem, nem, ez nem lehetséges, hisz érzi, hogy nem is volt eszméletlenül; most még tisztábban emlékszik, mint az első pillanatban, ahogy kiesett a kocsiból és mindjárt mindennel tisztában volt. Keresztül szaladt a hidon és hallja a lépései koppánását. Nem néz se jobbra se balra. Most észreveszi, hogy egy alak közeledik vele szembe. Ki lehet az, aki elébe jön? Valaki egyenruhában. Egész lassan ballag. Nehogy föltűnést keltsen. Mintha észrevenné, hogy az az ember erősen rászögezte a tekintetét. Hátha megkérdezi? Most mellette halad el, megismeri az egyenruháját; egy rendőr volt; tovább ment a hidon. Hallja, amint megáll mögötte. Csak nagy erőmegfeszítéssel tartja magát vissza a futástól; ez gyanus volna. Még mindig olyan lassan megy, mint azelőtt. Hallja a villamos csilingelését. Még messze lehet az éjfél. Most újra gyorsabban halad; a város felé siet, amelynek fénye már a vasuti viadukt alatt elébe csillogott, melynek lompá zsváját már messziről hallani véli. Még ez az elhagyott út és akkor a megszabadulás. Most messziről éles sipoltást hall, egyre élesebben, közelebb; egy kocsi száguldott el mellette. Akaratlanul megáll és utána néz. A mentőtársulat autómobilja volt. Az asszony tudja, hogy hova rohan. Milyen gyorsan! gondolja magában... Mintha valami varázslat történt volna. Egy pillanatra úgy érzi, mintha utána akarna kiáltani az embereknek, mintha velük kellene mennie, mintha ismét vissza kellene mennie oda, ahonnan elmenekült — egy pillanatig valami iszonyu szégyenkezés fogta el, amelyet még sohasem érzett; és ebben a pillanatban tudta, hogy gyáva és gonosz volt.

De, amint a dübörgés és sipolás mind messzebről hangzik, vad öröm szállja meg és siet, siet, mint aki végleg megmenekült. Szembe jönnek vele; nem fél már

az emberektől — a nehezén túl van már. A város zaja mind erősebbé válik, folyton világosodik körülötte, már látja a Praterstrasse házait és úgy tetszik neki, mintha ott egy emberáradat várna és ő nyomtalanul eltűnhetne ebben az árban. Amint egy utcalámpához ér, már olyan nyugodt, hogy az órájára néz. Tíz perc múlva kilenc. Fűlihez tartja az órát — nem állt meg. Gondolja: élek, nincs semmi bajom... még az óráim is jár... és ő... ő... meghalt... a végzet... Mintha mindenért bocsánatot nyert volna... mintha soha bűn nem terhelte volna a lelkét. Bebizonyult hát, bebizonyult. Halotta, amint hangosan mondta ezeket a szokat. És ha a végzet más-kép hozta volna? — És ha most ő heverne az árookban és a férfi élne? Az biztosan nem menekült volna... nem. No persze, azért férfi. — Igaza volt — kötelessége — bizony a kötelessége. Jól tudja, hogy nem kötelességérzetből cselekedett így... De helyesen cselekedett mégis. Önkénytelenül, mint... mint a jó emberek, mindig. Most már fel volna fedezve. Az orvosok faggatnák és a férje, nagyságos asszonyom? Ó istenkém!... És az ujságok másnap — és a családja — mindörökké semmivé lenne téve és mégsem támaszthatná fel amazt. Igen, ez a földolog — semmiért tette volna tönkre magát. — A vasuti-hid alatt van. Tovább — tovább. Itt a Tegethofoszlop, ahol a sok utca találkozik. Kevés ember jár ma az esős őszi estben, de azért mintha mégis körülötte harsogna, zugna a város élete; mert ő a legrettenesebb csöndből jött. Ideje, az van. Tudja, hogy a férje csak tíz óra tájban jön ma haza — még át is öltözhetik. Eszébe jut szemügyre venni a ruháját. Megrettenve látja, hogy az egész csupa piszok. Mit mond majd a szobalánynak? Átvillan az agyán, hogy a szerencsétlenség holnap benn lesz az összes lapokban. Szó lesz majd arról a nőről is, aki szintén a kocsiban ült, és akit aztán nem lehetett megtalálni — és ennél a gondolatnál újra föléled egyetlen óvallanság és minden gyávasága hiába volt. De hiszen nála volt a lakáskulcs — maga nyit majd ajtót magának senki sem hallja majd jönni. Gyorsan egy fiakkerbe száll. Épp a címét akarja megmondani, ekkor eszébe jut, hogy ez talán nem volna egész okos

dolog és odakiáltja egy utca nevét, ami ép az eszébe jut. Amint a Praterstrassen hajtanak, szeretne valamit érezni, de nem tud; egyetlen vágya volt csak: otthon lenni, biztonságában. Abban a pillanatban, amikor elhatározta, hogy a halottat egyedül hagyja az ut mentén, minden elnémult benne, minden fájdalom és bánat. Semmivel sem tud törődni, csak saját magával. Hiszen azért ő nem szivtelen... ő nem!... biztosan tudja, lesznek napok, mikor ő kétségbe lesz esve, talán bele is pusztul, de most nincs egyéb vágya, mint otthon lenni, száraz szemmel ülni az asztalnál a férje és a gyereke mellett. Kinéz az ablakon. A kocsi a belvárosban jár, itt erős a világítás és meglehetősen sokan járnak az utcán. Hirtelen eszébe jut: mindabból, ami csak az utolsó pár órában történt vele, semmi sem lehet igaz. Rossz álom csak az egész... nem, nem lehet valóság, megváltozhatatlan. A Ring egy mellékutcajában megállítja a kocsit, kiszáll, gyorsan befordul a sarkon és másik kocsit vesz, annak bemondja az igazi címét. Ugy tűnik fel neki, már egyáltalán képtelen akármit is elgondolni. Átvillan rajta: hol lehet most a férfi? Lehunyja a szemét és egy hordágyon látja, a betegszállító kocsiban — és hirtelen úgy tűnik fel neki, mintha mellette ülne és együtt mennének valahová. És a kocsi inogni kezd és ő megretten, hogy kirepül belőle, mint akkor... Felkiált. A kocsi megáll. Összerezzen: a házuk előtt vannak. — Gyorsan kiszáll, átszalad a kapu alján, halkán lép, úgy hogy a portás föl se néz az ablaka mögött, felszalad a lépcsőn, halkán ajtót nyit, csak meg ne hallják... az előszobán át a szobájába. — Sikerült! Felcsavarja a villanyt, gyorsan lehányja a ruháit és jól elrejtí őket a szekrényben. Éjjel megszárad — holnap majd maga keféli ki, kitisztít mindent. Megmossa arcát-kezét és pongyolát ölt.

Odakünn csöngetnek. A nő hallja, amint a szobalány az előszobaajtóhoz megy és kinyitja. Meghallja a férje hangját; hallja, amint leteszi a botját. Érzi, hogy most igen erősnek kell lennie, különben minden hiába lett volna. Az ebédlőbe siet, úgy, hogy ugyanabban a pillanatban lép be, mint a férje.

— Óh, hát már itthon vagy? — kérdi a férfi.

— Hogyne — felel a nő — már régen.

— Nyilván nem látták, hogy hazajöttél.

A nő mosolyog, nem is kell erőltetnie. Csak éppen hogy nagyon elfárasztja, hogy mosolyognia kell. A férfi homlokon csókolja.

A kis fiu már az asztalnál ül; soká kellett várakoznia, közben elaludt. A tányéron hever a könyve, a nyitott könyvön nyugszik az arca. A nő melléje ül, a férje vele szembe, elővesz egy újságot és futólag beletekint. Aztán félre teszi és szól:

— A többiek még együtt ülnek és tovább tanácskoznak.

— Ugyan min? — kérdi az asszony.

És a férfi mesélni kezd, a mai ülésről, hangosan, sokat. Emma úgy tesz, mintha hallgatná, közben bólint egyet-egyet.

De egy szót sem hall, nem is tudja, mit beszél a férfi, úgy érzi magát, mint aki rettenetes veszedelemtől szabadult meg csoda módon... Nem érez semmit, csak azt, hogy: megmenekültem, itthon vagyok. És mialatt, a férje tovább mesél, ő közelebb húzódik a székeivel a kisfiúhoz, kezébe fogja a a gyermek fejét és a kebléhez szorítja. Kimondhatatlan fáradtság fogja el — nem tud uralkodni magán, érzi, az álom erőt vesz rajta; lehunyja a szemeit.

Hirtelen egy lehetőség villan át az agyán, — erre nem gondolt ama pillanat óta, amidőn kimászott az árokból. Hátha a férfi meg se hallt! Hátha... Ó nem, kétségről szó sem lehetett... Azok a szemek... az a szája... és aztán... lehellet se rebbent el az ajkáról. — De hiszen van tetszhalál is. Vannak esetek, hogy még a gyakorlott szem is megtéved. És az ő szeme bizonyára nem volt gyakorlott. Hogyha a férfi él, ha ismét magához tért, ha egyszerre csak az éjszakában megtalálnák egyedül, künn az országuton — ha az ő nevét kiállná — az ő nevét — ha a férfi végre még azt hinné, hogy ő is megsebesült, ha azt mondaná az orvosoknak, egy asszony is volt itt, biztosan meszebbre bukkott ki. És... és... igen, hát aztán mi lesz? Keresni fogják. A kocsis visszajön a Ferencz József-földről emberekkel... el fogja beszélni... hisz az asszony ott volt, amikor elmentem — és Ferenc

mindent megsejt. Ferenc tudni fogja... hisz oly jól ismeri őt... tudni fogja, hogy ő elszaladt és borzasztó haragra lobban és megnevezi majd őt, bosszúból. Mert hiszen a férfinak vége van és biztosan úgy megrendül majd, hogy ő az utolsó órában magára hagyta, hogy kiméletlenül meg fogja mondani:

— Emma asszony is itt volt, a szeretőm... gyáva is, meg buta is, mert hiszen, orvos urak ugye, önök nem kérdezték volna a nevét, ha a diszkréciójukat kértük volna. Nyugodtan el hagyták volna menni, és én is hagytam volna, persze, — csak itt maradt volna, amíg önök jöttek. De mert oly rossz volt, megmondom önöknek, kicsoda... nem más, mint... Ah!

— Mi bajod? — kérdi a tanár, igen komolyan és feláll.

— Mi... Hogyan?... Micsoda?

— Igen, mi lel tulajdonképpen?

— Semmi. — Erősebben szorítja magához a fiát.

A tanár hosszan nézi.

— Tudod, hogy elalvóban voltál és, —

— És?

— És egyszerre csak felkiáltottál.

—... Ugyan?

— Mint ahogy álmában kiált az ember, ha lidérc ül a mellén. Almodtál talán?

— Nem tudom. Semmit sem tudok.

És szemközt a falitükrében lát egy kegyellenül mosolygó arcot, szétdult vonásut. Tudja, hogy a saját arca, mégis borzad tőle... Észreveszi, hogy ez az arc lassan merevedik, nem tudja mozgatni a száját, tudja, ez a mosoly az az ajkán játszik, amíg csak él. Kiáltani akar. Érzi, hogy két kéz nehezedik a vállára és látja, hogy az arca és e tükörbeli képe közé a férje arca nyomul; a férje szeme fenyegető kérdéssel furódik az övébe. Tudja: ha ezt az utolsó próbát nem állja meg, minden elveszett. És most érzi, mint tér vissza lassan az ereje, ismét uralkodik a vonásain, a tagjain; azt teszi velük ebben a pillanatban, amit csak akar; de ezzel a pillanattal élnie kell, különben vége; és két kézzel kap a férje kezei után, amelyek még mindig a vállán nyugszanak; magához vonja a férfit; vidáman és gyengéden nézi.

És mialatt a férje ajkát a homlokán érzi, azt gondolja magában: persze... rossz álom. Az a férfi senkinek sem fog szólni, nem fogja megbosszulni magát, soha... hiszen meghalt... egész biztos, hogy meghalt... és a halottak nem beszélnek.

— Miért mondja ezt? — hallja hirtelen a férje hangját.

Roppantul megijed.

— Hát mit mondtam? — Ugy tetszik neki, mintha egyszerre csak mindent fenhargon elmesélt volna... mintha most, az asztalnál, az egész este történetét elmondta volna... és még egyszer kérdi, összetörve a férje pillantása alatt:

— Hát mit mondtam?

— A halottak nem beszélnek, — ismétli a férje, nagyon lassan.

— Igen, — mondja — igen...

— És a férje a szeméből kiolvassa, hogy többé mitsem titkolhat előtte, és hosszan nézik egymást.

— Fektesd le a fiut — szólalt meg a férj; — azt hiszem, még lesz valami beszélni valód velem.

— Lesz, — válaszolta az asszony.

És tudja, hogy a következő percben a teljes igazságot elmondja majd annak a férfinak, akit éveken át megcsalt.

És mialatt a fiát lassan kiviszi a szobából, és a férje tekintetét folyton magán érzi, nagy-nagy nyugalom száll reá, mintha már sok minden jóra fordult volna.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a kiadóhivatalnak és kérjen bibliofil könyvekről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről megfelelő portó csatolandó.

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

TANTALUSZ KISASSZONY

— FRANCIA REGÉNY —

(2)

Sokáig elbeszélgettek így, egymást átölelve tartva. Mintegy kötelességüknek tartották, hogy feltárják a multjukat egymás előtt. Hektor beszélt reménytelen ifjúságáról, küzdelmeiről, fellázadásáról a Sors ellen és az ő testvéri barátjáról, Charles de Loynesről, akinek sikereit köszönheti. És Mary is megnyitotta a szívét. Beszélt kalandos utazásairól, fényűző életmódjáról és arról a nagy elszigeteltségről, melyet mindeddig megőrzött.

Mary, ki még soha senkit nem szeretett, feltételezte, hogy Hektornak már több kedvese volt, részletekbe bocsájtkozott és kérdezősködni kezdett, mint egy naiv, intézetbeli leánya. Verneuil nevelett és kis féltékenynek nevezte őt, esküdözvén, hogy a mult immár meghalt és hogy ezentul egyedül csak ő fogja betölteni minden gondolatát.

Most hirtelen megváltozott Mary viselkedése és elpirulva, a legfurcsább kérdéseket intézte Hektohoz az elmúlt éjszakára vonatkozólag.

— Te ugyebár boldognak éreztetted magad? — kérdezte különös hangsúllyal.

— Oh igen, nagyon boldog voltam...

— Szép voltál álmodban és oly fáradt, bágyadt...

Karjaival átkarolta Hektor fejét, lefektette a pamlagra és mondá:

— Ime, ilyen voltál drágám.

Verneuil sokat nevetett ezen a bohóságon, nem is sejtve, hogy mi lappang e mögött. És ugyancsak mentegette magát, amiért elaludt, megállapítván, hogy egy szerelmesnek sohasem szabad aludni. Majd mindjobban betelve szerelmesének szépségével, érzékei felvilanyozódtak, úgy, hogy csak nagynehezen tudott magán uralkodni. Ugyanekkor észrevette, hogy Mary csaknem könyörög a tekintetével kegyelemért, azt hitte, hogy talán az első szerelmi érintkezés oly fájdalmat okozott neki, melyek viszaraszttják a további szeretkezéstől és igyekezett ékes szavakkal megmagyarázni, hogy ezek csak

mulandó fájdalmak, amelyekből nem mentesek a földkerekség legnagyobb királynői sem, de mely fájdalmakat elragadó, szünni nem akaró élvezetek követnek.

Mary első éjszakái — mint azt Hektor előre jelezte, — fájdalmasak voltak. Ez az átalakulás leányból asszonnyá, nem történhetett meg egy bizonyos megrázkódtatás nélkül. De a fájdalmak megszűntek és Mary várta a beígért és elképzelt élvezeteket. Ugy adta oda mindig magát Hektornak, mint feleség férjének, szelid, teljes odaadással és várta a szenvedéseitől megváltó boldog kielégülést. De mivel ez napról-napra mindjobban késett, egyre nyugtalanabb lett. Eltitkolta ugyan könnyeit és félelmét, mert szégyelte az állapotát. És hogy titkát megőrizze, odáig ment, hogy utánozta Hektort az ő szerelmi kábultságában és elernyedésében. Elterülve, halottként feküdt az ágyon, miközben nagy benső tűz emésztette a testét és boldogságról beszélt, nem ismerve a boldogságot. Ajkai rendkívüli hévvel lapadtak kedvesének ajkaihoz és mikor az kielégülten visszahanyatlott párnáira, ő is sóhajtván, kimerülve terült el, bár ok nélkül, inkább hazudni és szenvedni akart, semhogy bevallja tehetetlenségét.

És ez az állapot állandó lett, úgy, hogy Mary végképp elkeseredett. Hektor természetesen mitsem tudott erről. Oly ügyesen hazudott neki, oly tökéletesen játszott a kielégülő szerető szerepét, hogy a férfi ezt látva, önteltlen elmosolyodott.

Anna ritka percekben, midőn Hektor egyedül hagyta őt, kétségbeesése ijesztő módon nyilvánult meg, már csaknem őrjöngött fájdalmában. Majd odaállt szobája nagy tükre elé és kezeit tördelve kiáltott fel:

— Ugy látszik, hogy én nem vagyok úgy teremtvé, mint a többi asszony! De miért? De miért?

És mintegy magyarázatképpen, hirtelen megjelent előtte anyjának, a céda táncosnőnek a képe.

VI.

Midőn Hektor lelkesen beszélt miss Folkestoneról és esküvel erősítette, hogy azon az éjszakán midőn az övé lett, még szűz volt, Clemence elnevelte magát.

— Oh, maga egy jó bolond, — mondá Loynesre tekintve.

Loynes nem szólt semmit és Clemence folytatta:

— Lássuk csak, szegény Totorom — így becézte Hektort — el tudja-e ön képzelni, hogy egy lány, aki olyan szép, mint Mary, megtartotta volna 23 éves koráig a szüzességét?

— Es ez mégis úgy van, — mondá Verneuil kissé felháborodva.

— Ha nem tartanék attól, hogy megbántom, mondanék valamit — folytatta Clemence.

— Csak tessék.

— De nem sértődik meg?

— Semmi esetre sem.

— Nos tehát kedves Totor, én azt hiszem, hogy maga tul hiszékeny.

Károly megróttá Clemencet ezért a merész kijelentésért és azután asztalhoz ültek.

Ezen estén miss Folkestone gyöngékedett és megkérte Hektort, hogy hagyja őt egyedül aludni az egész éjelen át. Másnap annál szerelmesebben fog ébredni — mondta. Hektor kénytelen volt belenyugodni és azzal akarta magát megvigasztalni, hogy baráti körben tölti el az estét.

Clemence, aki ösztönszerű ellenszenvet érzett miss Folkestone iránt, ismét rátamadt.

— Mondja csak Totor — kezdte — maga csak akkor jelentkezik nálunk, amikor kényszer folytán vezeklésre van kárhoztatva? Mondja, milyen tulajdonképpen az a maga hölgye? Nem-e büszke? Nem-e rosszindulatu? Meg lehet-e érinteni anélkül, hogy megharapna?

Loynes felnevetett.

— Látod, hogy milyen csacsi az én Clemencem? Egy valóságos rossz gyerek. Verd meg őt, Hektor, verd meg. Hogy is mondja az ifjabbik Dumas: „ha egy nőt meg-

vernek, mindig megbosszulnak valakit."

— És ha egy férfit vernek meg — vágott vissza Clemence, — akkor az összes nőket bosszulják meg. Kedves Totor, ne haragudjon rám, mert én, mindamellett a maga Folkestoneát és hiszem, hogy mindjárt tisztában lennék...

Clemence be sem fejezhette a mondatát, a csengő megszólalt. Mindannyian meglepetten néztek össze, midőn a szobalány miss Folkestone-t jelentette be.

Mary zavartan lépett a szobába. Arra nem is számított, hogy kedvesét társaságban találja.

Hektor bemutatja barátait.

A társaság a kandalló körül foglalt helyet. És mialatt Verneuil segített Marynak letenni kalapját és remek hóprém bundáját, Clemence, egy csésze fekete kávéval kínálta meg.

— Én azt képzeltem, hogy beteg vagyok, — suttolta Mary kezét Hektor kezeiben nyugtatva, — de beképzelés volt csupán. Meg aztán a levegő jó hatással volt rám.

Lassan indult meg közöttük a beszélgetés, de végre is Mary kedves lényé legyőzte az iránta érzett ellenszenvet és a társalgás hamarosan kedélyes lett. Éjfél felé Hektor és Mary elbucsuztak, hogy az ugyanazon emeleten lévő lakosztályukba vonuljanak vissza.

Clemence el volt ragadtatva.

— Mily nemes, mily szép nő és éppenséggel nem büszke — mondta lelkesülten Loynesnek, midőn a fiatal pár mögött becsukódott az ajtó.

Loynes elgondolkozva tekintett maga elé.

— Ma este valóban elemében volt Folkestone, — mondá — de azért nem tudok hinni neki. Meglásd, hogy a bogarai nemsokára megint csak jelentkezni fognak nála.

— Kinevetteted magad ezzel a te spleen-rémeddel, — mondá Clemence szemrehányó hangon, aztán hirtelen mást gondolva, a férfi nyakába vetette magát és egy szenvedélyes, hosszú csókot nyomott az ajkaira.

...Midőn a műterembe beléptek, Mary élénk kedveskedéssel monddta:

— Hektor, én olyannyira szeretlek, hogy eljöttem hozzád, mert veled, a te ágyadba akarok aludni.

V.

Hektor végtelenül boldognak érezte magát és soha még szerető nem volt gyöngédebb és szenvedélyesebb, mint ő a kedvesével szemben.

Mary egészségi állapota különben igen gyenge volt. Nagyfokú idegesség vett rajta erőt, de szenvedései közepette is úgy tekintett Hektorra, mint valami távoli napra, melynek jótékony melege mégis csak enyhítette fájdalmait.

Betegsége dacára gyakran jelent meg a Moszkva-uti műteremben, jól tudva azt, hogy Verneuil szívesen veszi látogatásait.

E látogatások alkalmával — mialatt Hektor a műteremben dolgozott — ő Loynes kedvesével, Clemencevel szórakozott, aki vig, pajtáskodó modorával kellemesen hatott kedélyére.

Loynes és Verneuil lakosztályai egy nagy bérház negyedik emeletén feküdtek. A szalón és műterem ablakai a Moszkva-utra nyíltak; a hálószobák egy nagy udvarra, mely csak magas kőfallal volt elválasztva a szomszédos háztól. A lakások udvarra nyíló ablakaiból könnyen meg lehetett figyelni a szomszédház forgalmas, különös életét, ahol csaknem harminc uccai nő vert tanyát.

Néha reggelenként — midőn a két jóbarát a városba ment — miss Folkestone a függöny mögül kíváncsian figyelt át a szomszédházba. És ilyenkor a félig, vagy egészen nyílt ablakok mögött gyűrött arcok jelentek meg. Néha már délután, egy-egy ablak bezáródott és a függönyökön keresztül látni lehetett ide-oda mozgó árnyékukat. És nemsokára rá ismét kinyílt az ablak, a kapun pedig egy-egy meggörnyedthátú férfi tántorgott ki.

Maryt különösen az a nagy változatosság lepte meg, amely a szomszéd ház leányainak szerelmi életét olyannyira jellemezte. A harmadik emeleten, szemben Hektor lakosztályával, volt egy kis szőke nő, ki oly gyakran állott a szerelem oltáránál, hogy miss Folkestone-t csaknem kétségbe ejtette vele.

Miss Folkestone, kit ugyancsak zavarba hozott mindaz, amit látott, kérdést intézett Clemencehez ezen nők különös életmódját illetően. Ez a nagy bizalom hízelgett Clemence-nek és hogy azt kellő mér-

tékben viszonozza, egy tudóshoz illő előadást tartott arról, hogy mi kényszeríti ezeket a lányokat több férfi támogatásának igénybevételére. A látszat szerint mindez mulatságukra szolgál, de alapjában véve borzalmas életet élnek. Feltűnő könnyen keresnek pénzt, egy aranyat egy óra alatt, ötöt egy éjjel, de mivel szerfölött könnyelműek, a pénz hamarosan elfogy, eluszik kezeik között. Nem gondolnak a jövőre és alig van egy-kettő közöttük, az idősebbek, akik a holnapra is gondolnak.

Clemence mindezt és még sok mást, amit hosszasan elmesélt Marynak, a házmester jóvoltából tudta meg, aki összeköttetésben áll a szomszéd ház lakóival.

— De lehetséges az, — kérde Mary — hogy ezek a nők szeresék mindazokat a férfiakat?

A szót, hogy „szeretni” különös hangsúlyozással és bizonyos zavarral ejtette ki.

— Én azt hiszem, — válaszolt Clemence, — hogy ha ezek a nők minden egyes látogatójukat „szeretnék” úgy, ahogyan ezt ön gondolja, akkor hamarosan tönkremennének. Mindegyiknek van egy kis barátja tartalékban, aki nem fizet, de aki minden kedvezményben részesül. Ostoba vagyok, hogy ilyen dolgokról mesélek. Ha Loynes vagy Verneuil hallanák, nagyon megharagudnának rám.

Mary elgondolkozott.

Mindez, amit látott és hallott, oly idegenszerű volt neki és annyira felizgatta, hogy a legbizarrabb kérdéseket intézte Clemencehez, akit ez a naiv kérdezősködés módfelett mulattalt.

VI.

Néhány nappal később Mary ismét betegsége hatása alatt állt. Ettől kezdve mind ritkábban jelent meg a Moszkva-uti lakásban. Clemence-t most már közönségesnek találta és pirulva gondolt a szomszédos örömtanyával kapcsolatos titkos beszélgetéseikre.

Miss Folkestone azon a pontján állott a bágyadtság és kimerültségnek, hogy megkérte Hektort, hagyná őt egyedül aludni, mert mint mondá, feltétlen nyugalomra van szüksége. Hektor barátnője minden makacságának engedelmeskedett, az gondolva, hogy kellő időben kell szeretnünk azt, akit őszintén szeretünk. Meg aztán jól

ismerte Mary gyenge természetét, mely önmegtartóztatásra volt kárhoztatva. Az a gondolat, hogy barátnőjének egészsége, esetleg élete forog kockán, nagy elővigyázatosságra készítette, mert nem akart könnyek között élvezetben részesülni.

Miss Folkestone szeszélye határtalan volt és úgy viselkedett, mintha saját maga sem volna tisztában azzal, hogy mit kell tennie. Egy este nyersen, hirtelen elküldte Hektort, más alkalommal pedig kedvesen írt neki, vagy késő este, minden előzetes bejelentés nélkül látogatta meg. De Hektor tudta, hogy szenved, nem panaszkodott soha és mindig kész volt megbocsátani neki.

Mary elzárkózott a világtól, nem törődött sem Páissal, sem a művészetével.

Egy napon egy régi barátnője, Hartinges asszony látogatta meg. Nem lehetett kikerülni a fogadtatást és így Mary, bárha rosszul is érezte magát, fogadni kellett látogatóját.

— Végre, csakhogy beengedsz magadhoz, — kiáltotta a belépő asszony lelkesülten, majd nagy hévvel össze-vissza csókolta Folkestonet.

— Tudod-e — folytatta később, — hogy palotádnak ajtaja szigorubban van elzárva a világtól, mint a mezitlábás apácák zárdája? Vagy talán te is apáca lettél? Hat hét óta legalább tizszer voltam nálad. Mindig ugyanaz a felelet: „a kisasszony nincs itthon” vagy „a kisasszony gyöngélkedik”. Hát mi van veled? Vagy tényleg beteg vagy? Oh, én olyan dühös voltam rád, hogy szerettelek volna megverni.

Ezen szóáradat után, mely Maryt mosolyra kényszerítette, helyet foglalt egy fotelben.

Hartingesné jömegjelenésü fiatal nő volt és — özvegy. A félgyász remekül állt neki. Egy Boulogne sur Mar melletti nevelőintézetben nevelkedett. Tizenhét éves korában férjhez ment Páris egyik legelőkelőbb bankárjához, Hartingeshez, kinek volt azonban egy meg nem bocsájtható hibája: csunya volt és már elmúlt negyven éves.

Camille — ez volt Hartingesné lánykori neve — férjhez ment anélkül, hogy ennek szükségét érezné. A nemi élet nem új számára, elég gyakorlatot szerzett az intézeti hálószobában. Egyik inté-

zetbeli nős tanárja volt első szerelme, kívül szabadidejében egy zugszállodában szokott volt találkozni.

Hartinges a nászéjszaka után úgy tett, mint sok más férfi szokott tenni hasonló esetekben és a nyert tapasztalatokat bölcsen elhallgatta, de úgy látszik, hogy ez a csalódás mégis csak hatott rá, mert csakhamar megbetegedett és átvándorolt a másvilágra. A fiatal, bűnös asszony mérhetetlen vagyont örökölt utána.

A beszélgetés nehezen indult meg a két barátnő között. Mary minduntalan maga elé mered mint-ha elgondolkozna.

— Mire gondolsz drágám? — kérde tőle madame Hartinges.

— Téged nézlek Camille, de a művész szemével — felelte Mary kisvártatva.

— Valóban?

— Meg szeretnék kérni valamire...

— Beszélj, kicsikém.

— Volnál szíves nekem modelt állni egy általam kigondolt szoborhoz?

— Oh, nem, a világért sem.

— De miért nem?

Camille érzékeny felkacagott.

— Mert te bizonyára egy meztelen szobrot akarsz rólam faragni és ez nagy botrány lenne, mert felismernének.

Miss Folkestone biztosította Camillet, hogy Bécsben a legelőkelőbb hölgyek, sőt hercegnők is szerencsésüknek tartották, ha Mackart előtt ülhetek. Elbeszélését így végezte.

— Rajta Camille, határozd el magad, nekem nagy örömet szereznél vele.

— Jól van, hát majd meglátjuk.

Ennyiben maradtak, másról kezdtek beszélni.

— Nem szándékozol ismét férjhez menni? — kérdezte Mary.

— Ugyan mire gondolsz? Ilyen gyorsan? És azután az igazat megvallva, többre becsülöm a szabadságom, éppen úgy, mint te. Oly felséges Párisban szabadnak lenni. Azt hiszem, hogy csak egy özvegy, vagy egy művész képes kellőképpen méltányolni ezt a szabadságot.

— És te nem élsz vissza a szabadságoddal?

— Oly kevésbé szívecském, hogy Hartinges halála óta... ennyit sem — és ezzel mutató ujjával

egy bájos mozdulatot tett. — Értesz engem.

— Én — mondá miss Folkestone, mialatt legyezőjével játszadozott — nem mondhatom el ezt magamról, mert nekem van egy kedvesem.

— Verneuil Hektor! — Sejtetem...

— Ki mondhatta ezt meg neked?

— Senki, kedvesem. Egyszerűen eltaláltam. Verneuil kitaróan udvarolt neked, emlékszem erre még az összejöveteleinkről. Azután te egyszerre elzárkóztál, beszüntetted a teaestélyeket, nem voltál sehol látható. A következtetés ezekután nem volt nehéz. Tehát tetszik neked ez a férfi? Szereted őt nagyon? Boldog vagy?

— Igen, szeretem őt és boldog vagyok.

— Kissé hűvösen nyilatkozol, Mary.

— Nem szokásom nagydobra verni érzéseimet.

— És nem szándékozol férjhez menni?

— Hektor megkérte a kezemet, de én visszautasítottam.

— Brávó! A függetlenség a legfontosabb. Mondd, Verneuil a te első kedvesed?

— Minden bizonnyal.

— Hogyan változik a világ, — sóhajtott fel Camille — Boulogneban te még olyan voltál, mint egy fadarab, érzéketlen a végletekig.

— És te, ki csupa tűz voltál, most egyszerre jégcsappá váltottál volna.

— Igen... jégcsappá...

— Maryt megremegtette az a gondolat, hogy egy olyan asszony áll előtte, aki mint ő, érzékellen. De Camille mosolygós arca meghazudtolta szavait. Madame Hartinges apáca életét élne? Ezt nehezen lehetett elhinni. Mary visszaemlékezett Camille viselkedésmódjára Boulogne sur Mer-en, ahol gyakran adta jelét kora érettségének. Emlékezett jól még arra a botrányos viselkedésmódra, amit a strandon mivelt.

— Egyébként — folytatta Camille a beszélgetést — te helyesen tetted, hogy megváltoztál, mert soha nem voltál ilyen üde és ilyen szép.

Camille idegenszerű, megzavaró tekintettel simogatta végig Mary fiatal testét.

(Folytatjuk.)

SZERELEM?

Eredeti kézirat. Írta: Wild Oszkár.

Kurt egy hete tért vissza Amerikából és egyáltalán nem elégtette már ki Berlin. Husz éves volt és csodaszép. A leányok, az asszonyok rajongtak érte, de ő unta, gyűlölte őket, megvetette kicsinyes versengésüket és tolakodó akarásukat.

Nyugtalan lelke különös, ujszerű, csodálatos kalandokat keresett és most, amikor ránézett erre az asszonyra, szemeiben élet, csillogás ébredt, úgy érezte, titokzatos kaland küszöbén áll.

Első emeleti páholyban ültek és nézték az alattuk forrongó sokadalmat. Véletlenül pillantotta meg az asszonyt, akin egyszerű, fekete dominó volt és fekete selyemálarc s látva, hogy egyedül van, belépett a páholyába. Engedelmet kért, hogy melléje ülhesse. Az asszony megengedte. Kurt tudta, előkelő körök asszonya lehet, aki álarc leple alatt jött megnézni, belepillantani a félvilág vad orgiájába.

Ugyan szomorúnak, idegesnek látszott és néha néha összeborzongott. Mintha állandó nagy feszültségben tartana valami.

Alattuk sűrűn hullámozott a tömeg. A terem közepén táncoltak. A falak mentén felállított asztalokon durrogott a pezsgő, hangos kacaj kíséretében. Az urak kivétel nélkül frakkban voltak és álarc nélkül, a hölgyek különböző kosztümökben, amelyek egyáltalán nem voltak szolidak s ha egy egy nem meztelen akadt közöttük, annak viselője bizonyára ur-asszony volt, aki szintén eljött, élvezve a kíváncsiságtól vagy kalandvágytól, hogy egyszer megszabadulva saját énjétől, belemerüljön a féktelen mámorba és belekóstoljon a tiltott gyümölcsbe is, — ha véletlenül akad és lehet.

Voltak álarc nélküli nők is, ezeknek nem volt szükségük álarcra, ismerte őket mindenki, lényükből kisugárzott, mit akartak. Mély árnyékokkal keretezett szemeik elárulták titkos szenvedélyeiket. Szemük csábitott, vérvörös ajkaik követeltek, kebleik izgattak, kezeik becéztek.

Kurt pezsgőt töltött asszonyának.

— Nagyságos Asszonyom... miért szomorú?...

— Én szomorú? Honnan gondolja?

— Érzem...

Az asszony elmosolyodott és meg-

simogatta a fiu kezét. Az lehajolt és forrón, hosszasan megcsókolta.

A dohányzók füstfelhői a melegség gőzével összekavarodva, sűrűvé és fojtóvá tették a levegőt. A hőség és lármá mint vaspánt szorult homlokukra. Az asszony hirtelen fölkapta poharát és vadul, mohón üttötte a fiúéhoz:

— Igaza van, nem érdemes szomorúnak lenni...

Ittak.

Lenn, az egyik álarcnélküli hölgyet, aki átlátszó rózsaszín ruhába volt öltözve, egész frakkos had vette körül. A vékony szövet szinte rápadt kecses termetére és egyetlen vonalat sem titkolt el belőle. Keble majdnem teljesen szabadon volt. Nevető arccal villogó szemekkel állt bámulói között, akik közül a legközelebb álló hirtelen és bizalmasan odakapott keble felé és keze elmerült a kivágás mélyén.

— Még egészen kemény vagy kicsi... — sugta neki szemtelenül.

— El a kezekkel, az bankókba kerül...

És kiráncigálta ingecskéje csipkéi közül a férfi ujjait.

Kurt zavartan köhögött.

— Érdekes ugyebár, nagyságos asszonyom, megfigyelni ezt a különös és mindennapi élettől elütő sürgés-forgást...

— Azt hiszem, így van ez a mindennapi életben, csak mi nem tudunk róla... már ön igen, — javította ki utólag, — de én nem...

Kinyitotta a dominót, mert már nem bírta a hőséget. Kifehérelt nyaka és keble... Nyakán egy kis ékszer csillogott, kerek mezőben csillogó gyémántszemekkel kirakott gyök.

Kurt lázban égett. Szemeiben lángok lobogtak. Mohón ivott, közelebb ült az asszonyhoz, megragadta a kezét és gyerekes lelkesedéssel sugta a fülébe.

— Hallgasson rám... furcsa talán, de amikor megláttam magát, éreztem, hogy az enyémnek kell lennie és érzem ezt most is, vadabban és égetőbben minden pillanatban... nem tudom ki és honnan jött, de szeretném, ha maga is elfelejtené erre az éjszakára, felejtessenék el mindent, csak a szerelmet nem... Kapcsold ki magad ma éjszakára mindenből, ami volt és ami van, legyek én a férfi és légy te a nő... add nekem magad...

— Csalódik, ha azt gondolja, azok közül való vagyok, akik szerelem

nélkül tudják magukat átadni egy férfinak...

— Szerelem... mi az a szerelem? Nincs szerelem, óh higgye meg, nincs szerelem, a szerelem hazug: vágyak vannak, kívánások élnek, pillanatok az igazak...

Az asszony szemeiben könnyek csillogtak.

— Honnan... honnan tudja ezt... ilyen fiatalon...

— Mert látom, nézem, figyelem az életet, embereket, az eseményeket és ezt láttam, ezt néztem, így figyeltem meg.

Vadul töltött a poharakba.

Az asszony lehajolt és lenézett az alatta hömpölygő emberáradatra. Micsoda tarka-barka nyüzsgés, közben néhány fekete folt — a frakkok — és finom, rózsaszínű hus: a női karok és vállak meztelensége.

Mindenki vigan kurjongatott. Egy csoport nő, szorosan egymásba fűzve karjait, végigörjögött a termen. A zene vad, buja melódiába csapott. A durván felkorbácsolt szenvedélyek féktelen tumultusában tobzódottak a párok.

Kurt fölemelte poharát

— Le a szerelemmel, éljenek a vágyak!...

Az asszony csak nézett, nézett nézett maga elé, tagjaiban valami bizsergést érzett, a torkát fojtogató halálos szomorúság féktelen mámorba temetkezett. Ujjainak hegye idegesen rezgett és testén borzongás szaladt végig, szemeit becsukta egy pillanatra.

— Igaza van...

Ő is felkapta poharát és vadul a másikkal verte.

— Menjünk egy kicsit járkálni... táncolni... nem bírom tovább az egy helyben ülést...

Kurt karjaiba kapaszkodott és vadul hozzásimulva mentek le a terembe. Belevetették magukat a táncolók közé, de csak egymáshoz simulva sétáltak, lehetetlen volt táncolni a tömegben. A sarokban egy asztal körül nagy csoportosulás támadt. Őket is odasodorták a párok.

Az üvegek és poharaktól elborított asztalon egy fiatal nő állt, aki testét ritmikus mozdulatokkal ide-oda ringatta. Csak medencéje, öle és csipői mozogtak, fátyolszerű fekete szövet sejtette teste formáit.

Az asztal körül állók lélekzetüket visszafojtották. Arcukra kiült a bámulat, de a nyers vágy és a felkorbácsolt érzékiesség is.

Az asszony szorítása erősebb lett Kurt karján. Másik keze idegesen játszott nyakékével.

— Menjünk...

— És mi a további program?

— Ezt magának kell elhatároznia... menjünk...

— Ahová maga akarja...

*

Kurt másnap öröngve járkált szobájában, mint egy ketrecbe zárt vadállat.

Egy csodás, mámoros éjszaka után, amelyben magáévá tette, beidegezte, megismerte a nő egész testét, forróságát, puhaságát, ilyen reggelre ébredni?

A nőt, szerelmei szerelmét, hirtelen támadt vad szenvedélyét szorosan magához ölelve aludtak el reggeltájban a mámorok, a csókok szent órái után — és amikor fölébredt, az asszony nem volt ott, elment, eltűnt.

Kurt dühösen járta az uccákat, lokálokat, kávéházakat, a társaság minden gyülekező helyét, figyelt, keresett, kutatott mindenütt, de eredmény nélkül.

Nem, az nem lehet, hogy többé soha se lássa őt, többé ne csókolhassa, ne töltsen meg lelkét, csodás testének minden gyönyörűsége a testét. Kinos, nyugtalan, fáradt hét szakadt rá, naponta két-három órát aludt és amikor már minden reményt föladván aznapra, leborult ágyára, behunyta szemei elé varázsolt a gyönyörű órák minden percét, a csodás test minden kis hajlását, vállai puhaságát, csókja különös ízét.

— Szerelmes vagyok... szerelmes vagyok — dadogta mámorosan és öröngve, tehetetlen dühvel furta fejét a párnák közé.

Vagy elővett két finom, szőke seilyemszálát, mit azon a keserves reggelen talált párnáin és megcsókolta, megsimogatta őket...

Körülbelül egy hete mult emlékezetes kalandja óta, midőn egy este, amikor fáradtan és leverten hazatért, háziasszonya ezekkel a szavakkal fogadta:

— Egy ur várja benn...

Kurt bosszusan nyitott be szobájába, de meglepetten kiáltott föl és odarohant az egyik székbe föllemelkedő férhöz.

— Oszkár... Oszkár...

Bátyja volt, aki egy fél éve nősült meg, mialatt ő Amerikában volt s fiatal feleségével Berlin közelében

Spandauban telepedett meg. Kurt még nem is ismerte bátyja feleségét, a napokban szándékozott meglátogatni őket, de jelenlegi kedélyállapotában és abban bizva, hogy talán még is csak nyomára akad a titokzatos ismeretlennek, akihez úgy érezte, élete, léte, nyugalma van kötve, napról-napra halogatta az odautazást.

— Bocsáss meg, Oszkár... vasárnapra terveztem éppen, hogy meglátogatlak benneteket...

Bátyja nagyon rosszul nézett ki, levert és sápadt volt.

— De mi ez... talán valami bajod van?...

Bátyja fáradtan mosolygott.

— Csak volt, hála Istennek, csak volt... hirtelenében elmondom, azután, ha nincs ellenedre, kávéházba csábítanálak, a feleségem lesz ott és a nagynénje... Te nem vagy gyerek, Kurt, megérted azt, hogy az embernek házassága előtt viszonyai vannak s ha ismered az életet és a nőt, azt is tudod, hogy vannak szenvedélyesek is, akikkel nehezebb „szakítani”. Ilyen volt az én esetem is egy fiatal nővel, aki még nősülésem után is állandóan üldözött, de végre sikerült vele kiegyeznem, csak egy utolsó találkozót kért. Nos, feleségem aznap este álarcos bálba készült, én már ugyanis szóltam neki, hogy menjen csak rendes társaságunkkal, mert éjjelig dolgom van, a nőt lakásomra rendeltem és el is jött. Most már rövid leszek és sejteted a végét. Feleségem váratlanul rosszul lesz, hazajön: ott talál miniket. Nem csinált jelenetet, nem is beszélt, csak ránézett és sarkonfordult. Mikor fölleszméltem, mint az örült rohantam utána, nem volt már sehol. Átkutattam a bálát, hátha oda tért vissza, az egész várost, sehol semmi. Végre négy nap múlva megtudtam, hogy akkor este rögtön Berlinbe utazott. Tudtam van itt egy nagynénje. Igaz, a címét, de még a nevét sem tudtam, de két nap alatt végre megtaláltam.

Addig mutatkozni sem akartam előtted, de megtaláltam. Elmondta, hogy első naptól kezdve a nagynénjénél volt, már meg is bánta, amit elhamarkodva tett, én meggyőztem, hogy ártatlan vagyok és mit mondjak neked, szent a béke. Persze elhatároztam, ezt megünnepeljük. Az asszonyok egy gyerekkori pajtásommal előre mentek a Bristolba, én meg fölhaladtam érted... Nos, jössz öcskös?...

Mire végére ért történetének, egészen fölvidámódott s Kurt egy pillanatra feledve saját baját, őszinte örömmel érzett vele együtt.

A legnagyobb jókedvvel léptek be a kávéházba. Az egyik asztalnál selymes, szőkehajú nő állt háttal feljük. Kurt bátyja odatolta eléje az öccsét.

— A feleségem... — itt az öcskös...

Kurt ránézett a gyönyörű nőre és megborzadt.

Csodás, hófehér nyakán csillogó mezőben gyémánszemekkel kirakott egyik pihent

*

Egy héttel később Kurt bátyja remegve, magából kikelve rohant be feleségéhez. Lihegett a felindulástól.

— Berlinből jövök... Kurt öngyilkos lett...

Az asszony megremegett és megfogódzkodott az egyik széken, mert hirtelen erős szédülés lepte meg.

— Öngyilkos... miért... hogy — kérdezte sápadtan, erőltlenül.

A férfi komoran vetette magát a pamlagra és kezeibe temette fejét.

— Senki sem tudja... nem is képzelem... és semmi levél, semmi irás, sehol... azaz, az íróasztalán volt egy darab papír, de ki tudja, mikor írta és miért...

Gyűrött papírlapot vett ki a zsebéből és az asztalra dobta. Az asszony félve, remegve nyult utána, lázasan, izgatottan simította ki és szemei előtt vad táncot jártak a finoman, nagy gonddal, féltő szeretettel szinte odarajzott leányos betűk:

„Bocsásson meg, hazudtam. Van, létezik, érzem, tudom, hogy van szerelem. Most már tudom, most már érzem és boldog vagyok...”

Ez a hely a MIA KRÉM számára van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

Izléses levélpapírt és borítékot

lapunk nyomdája legolcsóbban készíti.

Levelezőlapon is megrendelhető.

BALKÁNI KALAND

— EREDETI KÉZIRAT —

— ÍRTA: GYÖRY ENDRE —

Egyedül álltam az idegen városka sétaterén, a tennispályák mellett, körülöttem hullámzott a tömeg. Az idegen, erős nyelvet beszéltek valamennyien és így, minthogy ezt sajnos, nem ismerem, még tökéletesebben hatott rám a hangzavar. Körülöttem, mellettem fess nők sétáltak, kedves bakfisok, akik rögtön felismerték bennem az idegent és huncut érdeklődéssel, itatott tekintetük mind azt árulta el, egyáltalán nem riadnának vissza egy kis flörttől.

Én azonban rájuk sem hederítettem, tekintetem egyetlen egy leányon pihent állandóan, aki benn játszott a tennispályán.

Kecses szökéssel a pálya felém eső sarkában termett éppen és rakettes kezét fölnyujtva ütötte vissza a feléje küldött lapdát. Egész karcsu teste egy büszke, egyenes vonalba szaladt. A hirtelen ugrástól fölhozódott rövid sportszoknyája telt combjaira, hogy kilátszott harisnyakötője, amint ezüst csattjával belefogódzkodott a selyemharisnya beszegett szélébe. Keblén, ezen a sokat csodált, durcás, ovális gömbölyűségen keményre feszült a simuló, omló tenniszjemper, melynek áttetsző szeméin csillogva törtek meg a nap-sugarak.

Néztem őt, fiús haját, kipirult arcát, smaragdzöld szeméit, amelyek néha halványkéknek látszottak, más-kor haragosan zölden ragyogtak, mintha atropin keltette volna bennük életre a tüzet.

Néztem őt és nem tudtam betelni nézésével. Hogy miért, nem tudom. Két hete hartott már ez az örületes helyzet, és nem tudtam miért. Miért rajongok érte, mi kényszerít mindig feléje, miért kell állandóan követnem ezt a leányt, mint az árnyék?

Azt sem tudtam, miért csak követem, nézem, rajongok a távolból, miért nem közeledek hozzá, miért nem ismerkedem meg vele, hisz habár ő urileány lehet az itteni legelőkelőbb körökből, én pedig ismeretlen, mégis lehetne rá módot találni.

De nem akartam valahogy. Érzéseim nem kalandszerűek voltak, nem is pillanatnyi vágy kergetett utána, szép csendesén érlelődött meg a mi különös, csodálatos kapcsolatunk. Mert igen, kapcsolat volt ez, melyről

ő is tudott. Ő is tudott rólam, ismert engem, rajongott értem és megértett engem — csak éppen soha nem beszélgettünk, sohasem voltunk egymásnak bemutatva.

Különböben együtt voltunk. Mindig és mindenütt. Együtt voltunk színházban, kávéházban, moziban, ahova csak érte mentem el, mert a színeszek csapnivaló ripacsok voltak, a moziban otthon már régen látott filmek peregetek, a kávéházba mentem még legszívesebben, mert a törökkávé hamisítatlan és kítűnő volt. Ha ő az egyik sorban ült, én egyel előbbre és oldalt, hogy láthassuk egymást, ha ő és megszokott társasága egyik asztalnál letelepedett, a szembenlevő asztalnál biztosan én ültem.

És beszélgettünk, meséltünk egymásnak, örültünk egymásnak, nehezteltünk egymásra, megbocsájtottunk és kibékkültünk — a szemünkkel.

Csodálatosak, gyönyörűek és sokszor mámorosak voltak ezek a néma beszédek. Színházban és moziban, ha valami szerelmes jelenetet adtak és a szerelmesek remegő vágygal, csókos szájjal találtak egymásra — mi nem néztünk oda. Csillogó, szédületes gyönyörben találkoztunk. Valósággal találkoztunk, egész testünk, lelkünk találkozott. Remegtem ilyenkor, minden idegem lüktetésével éreztem őt, száját a számon, durcás keblét megörögni mellemen, lihegő testét az enyém köré csavarodni és csatázni, viaskodni szerelmesen, buján, reszketve... amikor pedig ismét világos lett, fáradtan, kipirultan, fátyolos szemekkel, kissé szégyenkezve fordultunk el egymástól, fáradtan simogattam végig tüzelő homlokomat, reszketve tapasztottam tenyeremet lüktető halántékomra, mintha minden igaz lenne, mintha minden megtörtént volna...

Fiatal teste karcsun és kecsesen hajolt a lapdák után, kemény kis melle vibrálva, ruganyosan himbálódzva követte minden egyes mozdulatát s ha lehajolt és egy pillanatra a jemperje mély kivágásában lámadt résen elővillant hófehér inge csipkéje s mögötte valamilyen bizonytalan, homályos, titokzatos gömbölyűség: meztelen keblének örjítő vonalai, ijedten, féltékenyen néztem körül, nem-e látta még valaki.

Lassan tovább sétáltam a pálya mellett, tudtam, öt óráig tenniszeznek és most csak fél öt volt. Tennisz után — mi is van csak ma, szombat — gondoltam, zongoraóra megy, az elegáns villanegyedbe Zongoraóra után, fél hétkor a korzóra megy, ott találkozik barátánőjével s ott fogom megtudni, hová mennek este. Ezt persze mindig barátánőjének szokta megmondani rendszerint elég hangosan és lehetőleg akkor, amikor a közelben voltam.

Egészen eltávolodtam a tennispályától és tovább akartam még menni a sétaterén, hiszen egy félórám még volt, amikor öletszerűen hátrapillantottam még egyszer és meglepelve láttam, a parthie ott fönn befejeződött, a leányok menni készülnek.

Gyorsan utánuk siettem és hirtelen különös előérzet lepett meg, nincs e összefüggésben ez a mai változott programm valami változással, nem-e lesz más ez a nap, mint a többi, nem-e fog valami különös, valami, ami még nem volt, történni?

Ugy látszott mégsem, mert ő elválva barátánőjétől, az ismert uton haladt tovább, a villanegyed felé, zongoraórára. A tulsó oldalon követtem, tekintetünk párszor találkozott. Mintha szomorú lett volna és komoly.

Az út mellett mind a két oldalon hársfák voltak virágzó pompában, bódító illatuk fojtólag nehezedett az egész uccára.

Lassított. Párszor körülnézett, aztán hirtelen átvágott a néptelen uccán hozzám, a tulsó járdára. A meglepetés megállásra kényszerített. Egyenesen felém jött. Mi az? Mi ez? Vajon hozzám jön? Megszólít? Miért? Mit fog mondani?

Egyre közeledett, már föllépett a járda szélére, egy pár lépés még... előttem állt és megszólalt.

Tört németiséggel beszélt, mert tudta, nem tudom nyelvüket.

— Bucsuzni jöttem...

Olyan természetes, mesterkéletlen, nyugodt egyszerűséggel mondta ezeket a szavakat, mintha minden nap beszélgető régi jóbarátok lennének. Az első pillanatban meglepett ez, aztán elszégyeltem magam. Hát nem vagyunk tényleg jóbarátok és nem-e ismerjük egymást eléggé?

— Jöjjön, sétáljunk fölfelé, egy negyedórám még van...

Halkan lépkedtünk egymás mellett, a villasor néma volt, sehol egy lélek, a kertekből mindenünnen virágillat, fojtó, kábító virágillat áradt ki.

— Elmegy?...

— El, holnap reggel...

— Hova?

— Haza... csak látogatóban voltam itt... A tengerparton lakom...

Megmondta a helyet, kis fürdő volt.

— És... és nem fogom soha többet látni?...

— Látogasson meg.

— Hogy, hol?...

— Jöjjön el hozzánk, mint régi, jó ismerős...

Retiküljéből fehér kis kartonlapot vett elő egy vékony aranyceruzával finom, hegyes hajszálbetűkkel néhány szót jegyzett rá.

— Itt a címem.

Kezembe vettem a kis lapot.

„R. B. Sevlijovo Vascresia, Vila Devit Akova.”

Átfutottam és pár percig tűnődtem.

— Vascresia... ez maga?

— Igen, az én nevem...

— Hogy milyen? Nem is tudom hirtelen, tipikus mihazánkbeli név, nem is hiszem, hogy megfelelő lenne. Lefordítva „feltámadott”-at jelent...

— Különös... a feltámadást megismerni, amikor bucsuzunk, amikor mindennek vége van...

Elhallgattunk s némán mentünk egymás mellett. Az alkony lassan leszállt, lépteink összekongtak, mintha lelkünk ünneplő harangjai zugnának, simulnának egybe, körülöttünk bokrétaisan integettek felénk a bólogató fák.

Egy hang sem hallatszott, csak mentünk halkan, némán és mégis ezalatt a rövid tíz perc alatt életeket, szerelmeket, gyönyörűségeket, vágyakat és titkokat, rég megálmódott, régen elfelejtett, vad meséket hallottunk meg, éltünk át, éreztünk meg.

Akkor hirtelen megállt és kezét csendesesen felém nyújtotta.

— Mennem kell...

Keze a kezembe simult és mindketten megremegtünk testünk első találkozásától. Puha, hosszukás finom ujjai belesimultak kemény tenyerembe, szemei ma haragoszölden csillogtak felém olyan közvetlen közletről, mint még soha, nyaka puhán és hófehéren emelkedett ki bluzából,

amely kecses kupba feszült lejjebb, a bensejében kéjesen nyújtódzkodó szűz halmok fölött.

Percek, hosszú percek teltek el így, a vágy ott vajudott mind a két tónkban, mindketten éreztük nem, nem elég a kezek halvány találkozás, még várunk, akarunk valamit, valaminek még jönnie kell... behunyta szemeit... valami, valami... de, hogy mi... tűzvörös, nedves ajka megvonaglott... és fölnyitva szemeit ismét hidegen, komolyan, szomorúan ismételte:

— Mennem kell...

Lassan kihúzta kezét a kezemből, én csak álltam... álltam... menni akart... elindult... az uccán, sehol egy lélek... alkony... álltam, lázas, remegve... meg akarta tenni az első lépést... nem... csend mindenütt... nem... hirtelen magamhoz rántottam, görcsösen, vadul magamhoz préseltem, ajkaim szorosan, erőszakosan rohant, tört, találta meg az ajkát...

...Egy pillanatig tartott az egész, ruháinkon át megéreztek egymás forró, fölajzott mezei lenességét, combjai kigyózva csókolták össze térdeimet, keble hozzám préselődött, hogy elakadt a lélekzele, amikor kiszabadította ajkát egyetlen lihegő, bugó sóhaj tört elő belőle, azután ellökött magától és sötét, rosszaló tekintettel mért végig.

Mély megvelés, harag, büszkeség, kiábrándulás égett a lángoló szemekben.

Megtörtén, lihegve könyörgtem:

— Haragszik?... Ne, kérem ne...

Még egyszer végigmért hidegen és gyors, határozott léptekkel sietett el.

Nem mertem követni. Dühöngve, magamra haragudva, kétségbeesve, bosszankodva indultam ellenkező irányba és vagy egy órahosszat ödöngtem a piszkos, kövezetlen utcákon.

Vége. Ez hát a vége ennek a különös, szép történetnek? Ami az idegenszerűség és az idegen milieu varázsával összeforva annyira hozzám nőtt, lelkem lelke lett? Nem, nem, ez nem lehet a vég. Meg kell magyaráznom neki — magamat. Meg kell értenie a szerelmemet, amely talán szilajabb, lobogóbb, mint az övé, de tiszta, mint ő... ő... látnom kell... beszélnem kell vele...

Lázasan kutattam át este minden helyet. Az utolsó estét bizonyára nem fogja otthon tölteni, elmennek valahova... Reménykedve jártam be

mindent, de hiába. Már már mindenről lemondtam, amikor utoljára a moziba vetődtem. Faustot adták, — már a negyedik felvonás közepén járt a darab, de én nem figyeltem oda, vártam a világosságot, hogy körülnézzek és... — és ott voltak.

Gyorsan előre mentem a kopott székek között és leültem. Onnan jól láthattam őt és le nem vettem róla a szememet, nem törődtem még megszokott társaságuk férfiaknak gyanús és féltékeny pillantásaival sem, akiknek már kezdett feltűnni, hogy én mindig és mindenütt látható vagyok, ahol ők is ott vannak.

Ő barátnője és egy sötétkénteltű, sebhelyes, marcona kinézetű fiatal ember, akik különben itt mind olyanok, között ült. Anyanyelvükön nem tudom, beszélgethettek, csak azt láttam, veszeit ügyem van, a terem már az utolsó felvonásra sötétedett el és ő nem nézett rám, észre sem vett és bármit is csináltam, akár milyen erősen és feltűnően néztem feléje, olyan közönyös volt, mintha tényleg nem is tudna arról, hogy itt vagyok.

Némán, megalázva, dühösen és kétségbeesetten néztem az utolsó felvonást egészen az utolsó öklömbetűkkel rajzolt szövegig, amelyben elparentálják s egyszersmind rehabilitálják Faustot:

...mert van egy érzés, amely mindent meg tud magyarázni, mindent el tud felejteni, mindent széppé tud varázsolni és mindent meg tud bocsájtani: a szerelem...

Jó egy percig égtek, ragyogtak, foszforoszkáltak ezek a betűk, azután egészen sötét lett, majd kigyult a villany. Fölemelkedtem helyemről és némán, szomorúan még egyszer feléje néztem. Hirtelen forróság lepelt meg és egész testem beleremegett a pillanat alatt támadt lázba.

Ő rámnézett, szemei csillogtak, mintha könnyezne, rámnézett meleg, szomorúan és... és mosolygott... rám, nekem, felém...

Fölujjongtam. Megértett és megbocsátott...

A házak árnyékában osontam utánuk, még láttam, ahogy karcsu alakja eltűnik egy kapuban s a többiek szerteszóródnak, még ott járkáltam föl s alá hosszú percek, telve gondolatokkal, vággyal és szerelemmel... és sohasem láttam többet...

Et akartam utazni hozzájuk, már tudtam is melyik napon, de közbe jöttek nagyobb, fájdalmasabb, kényeszerűbb dolgok, a Sors fölkapott, vitt... hol vagyok én és hol van ő... csak egy gyűrött kartonlap van még ma is a tárcámban:

„R. B. Sevlijovo Vascesia, Vila Devit Akova.”

Kis, gyűrött szürke kartonlap — ezer félbemaradt mese, ezer félbemaradt titok, ezer félbemaradt szerelem — egy emlék.

HÁROMSZÖG

— Eredeti fordítás románból —

Jonescuné nagyon szép, élnivágyó fiatal asszony volt, pompás testtel, formás lábakkal, ruganyos, domboru kebellet, úgy, hogy láttára a férfiaknak önkéntelenül is eszébe jutott a természet azon bölcs intézkedése, miszerint az emberi faj megvan mentve a kihalástól, tekintve, hogy tud utódokat nemzeni. Valami ilyesfélére gondoltak a férfiak a pompás Jonescuné láttára, de minden utódgondolat nélkül. A szép Jonescunénak csak egy hibája (vagy előnye?) volt: öreg és csuf férje.

Régi história az, amit most elmondok.

Ugyanis és azt hiszem már előre is tudják, mit csinált volna a szép Jonescuné, akinek egész teste forróságot, tüzet és élnivágyást sugárzott ki magából, csunya, vén férje mellett mást, mint barátot tartott magának. A barát elegáns fiatalember volt, névszerint bizonyos Livius, akit Jonescuné egy özvegyasszony barátnéjától vett át.

A fiatal özvegy ugyanis megházasodott s hogy igazuk legyen egyes rossz nyelveknek, mely szerint a házasság az első halál, örökségként rátestálta Jonescunéra Livius, ellátva a legjobb bizonyítványokkal. Hogy abban a bizonyítványban mi volt, arra is kíváncsiak lehetnek egyesek. Hát megmondom. Mi szokott lenni a bizonyítványokban? Amit az illető tud. És mit tudott a derék Livius? Amit egy barátnak kutyakötelessége tudni. És vajjon mit kell neki tudni, kérdezné tovább egy beavatlan. Hát kérem, azt mondják, a háborúhoz három dolog szükséges, pénz, pénz és pénz. Nos, a jó barát is legalább háromszoros tulajdonsággal kell, hogy bírjon. Liviusnak pedig ott volt az előnye, hogy nemcsak háromszor, hanem négyszer, sőt egyes kivételes esetekben ötször is tudott.

Ami egyébként nem volt csoda,

mert magas, erős, izmos fiatalember volt és Jonescuné gondoskodott róla, hogy a lehető legjobb táplálékokban legyen része, sőt, ebben annyira ment, hogy hetenként háromszor saját magát áldozta föl a falánk ifjunak, aki nem volt vegetáriánus s így természetesen egyáltalán nem idegenkedett a hófehér mellehusától, az erős és mégis puha comboktól és az egyéb forró, puha, rózsaszínű és nem rózsaszínű gusztusos falatoktól, amelyeket Jonescuné önzetlenül tárt eléje.

De azt hiszem mindezekkel már ki is állítottam Liviusnak föntemlített, de nagyon homályosan részletezett bizonyítványát. Ugyanis mindenki előtt tudott dolgok, hogy háromszor három az már kilenc és a hét csak hét napból áll...

Elérkezvén pedig a forró július, amikor a hőség, ami buval és aszfalittal bélelt Bukarestinkben több mint elviselhetetlen, egyenesen nem elviselhető, Jonescuné pakkolt és elutazott egy csendes kis fürdőhelyre.

A vonathoz természetesen Jonescuné is elkísérte nejét és meghatottan búcsúzott el tőle.

— Augusztus elsején veszem ki a szabadságomat és rögtön elutazom hozzád, egyétlenem...

— Nagyon várlak drágám, de tudom, kötelesség az első, azért csak végezd dolgaidat, nyugodtan és csak akkor jöjj, ha lehet...

Érzékeny búcsúcsókot váltottak, a vasutasok fűyültek, a vonatvezető harsányan kiáltott egyet.

— Gata...

A vonat indulni kezdett, Jonescuné felugrott, bement az első fülkébe és odabujt — Livius mellé. Mert természetesen egy csinos, szép fiatal asszony csak nem utazhatik egyedül? Ezt azt hiszem mindenki belátja és nem is talál rajta kivetni valót.

Egy csendes erdélyi kis fürdőhely volt a cél, ahova meg is érkeztek és ahol, tekintve, hogy senki sem ismerte őket, nem sokat teketóriáztak, hanem bevonultak a Jonescuné ur egy neje részére lefoglalt szobába és egy hónapig úgy éltek mint két, mondjuk: turbékoló galamb. (Ugyan nem mondom mióta hívják azt turbékolásnak, de, hát így szokták azt mondani, mit csináljak?)

E turbékolásoknál természetesen nem voltam jelen, (talán mert nem volt szükség rám, lévén a fürdőhelyen villanyvilágítás) de ahogy Livius barátunk azután az egy pihenésre szánt hónap után kinézett, önkéntelenül az egyszeregynek eme pompásan rimelő, és csattanós tétele: hatszor hat az harminchat.

Mondom, ez csak úgy eszembe jutott, semmi határozottat nem tudok és nem tud Marioara sem, a herceg, de naiv kis fél falusi szobaleány, aki a fiatal pár állandó szolgálatára volt rendelve.

Csak szokszor csapta össze ábrándozva a kezét.

— Oh Istenem, de boldogok, mint két galamb...

Azonban jött az augusztus elseje. Még egy utolsó éjszaka és Livius elment. Jonescuné busult és Marioara nagyon sajnálta.

Két nap sem telt bele persze és megjelent a láthatáron Jonescuné ur rózsásan és mosolyogva. Felesége kitörő örömmel fogadta (azt gondolta magában bár törte volna ki a lábát) és megkezdődött ugyanaz a szereelmes, boldog élet, legfeljebb az egyszeregy lett megboldogtalnitva egy téves igazsággal: egyszer egy az semmi.

Marioara egy ideig csak nézte ezt a dolgot, de azután már nem állhatta tovább és kiábrándultan felsóhajtott:

— Milyenek is ezek a bukaresti asszonyok! Milyen szép fiatal férje van neki és ime, alig utazott el vagy két napja, máris megcsalja ezzel az utálatos vén majommal!...

A reklám az üzlet lelke!

**Kereskedők,
iparosok,**

hirdessenek lapunkban!

Kozák módra

— Eredeti kézirat. Írta: Égető Sándor. —

Vladimir feszült figyelemmel ült egy kényelmes fotellben.

Gyönyörű férfi volt, de döbbenetes vadság ült minden vonásában, még akkor is, ha szelid volt és mosolygott. Amikor pedig haragudott valamért, minden arcizma megfeszült halántékán és homlokán kidagadtak az erek s mint ahogy az ég koromfeketévé sötétedik vihar előtt, tekintete félelmetesen elborult. Igazi kozák volt, apja, anyja vérbeli kozákok, nem csoda, hogy ereiben a Don vad viharjai száguldoztak.

Moszkvai palotájában ült, az egyik szobában, amely tiszta fekete volt. Egész hosszában éjfekete függöny huzódott, mely eltakarta a butorokat, ablakot, ajtót, falakat. Ott ült egy fotellben és szeméit villogva szegezte a szoba közepére.

Ott fekete bársonypamlagon meztelen nő hevert, perverz, kéjes poseban elnyulva. A nagy feketeségben minden eltűnt, meghalt, csak a nő test vakító fehérsége világított, élt. Fialat, friss, finom és puha volt ez a test, minden vonala szabályos és tökéletes.

Táncolt.

A tavasz volt, a szunnyadó tavasz, mely most ébred életre.

Egyet ásitott, nyújtódzkodott és lecsukott szemei kinyitak. De mindez nagyon lassan, hosszú percek alatt történt. Amint kinyújtódzkodott, testéből mindent leplezett, amelyet eddig a pihenő helyzet, az egymásra tett ruganyos combok, eltakartak. Azután lassan térdre csuklott és föl-emelkedett, karcsun és gömbölyűen. Szépségének őrző nagyszerűségében domborodott elő a fekete háttér előtt remek felsőteste. Fejét diadalmasan hátraszegte, kezét keblei felett összekulcsolta, majd hirtelen széttárta karjait és domboru, ruganyos keble büszkén, szinte hegyesen szökött előre a levegőbe.

S most hirtelen minden mozdulata gyorsabb és gyorsabb lett, vad mozdulatok vonaglottak végig minden tagján, forró lihegése a férfihez szűrődött, mozdulatai parázslottak és őrzöngtek, majd vad, bugó sikoltással földre vetette magát és a férfi lábai elé kuszott.

— Szeretlek... szeretlek...

Porró volt meztelen teste, mintha tüzés láva folya ereiben és ott ki-

gyózott, vonaglott a férfi előtt a földön, a szőnyegen.

Vladimir mozdulatlanul nézte a közvetlen közelében fetrengő női testet, azután hirtelen magához emelte és vadul, szomjasan csókolta össze. Ruháin át megérezte meztelen teste vágyó lüktetését és ez minden vadságát fölébresztette.

Erős kezeivel vadul belemarkolt a kis, erős dombokba, hogy a leány lihegni, vonaglani, sikoltozni kezdett.

— Szeretsz?

— Szeretlek...

— Még mindig?...

Könnyek szöktek szemeibe az irtózatosságtól, arca eltorzult, de ajka még most is halkan, de szenvedélyesen sugta:

— Szeretlek, mindig szeretlek...

Vladimir elengedte, fölugrott, az ölébe vette, összecsókolta, azután vadul, durván lelökte maga elé a szőnyegre. A leány ott vonaglott előtte és kedve lett volna lábát nyakára szorítani, amint az csizmáit, durva csizmáit csókolgatta finom ajkaival.

— Oh uram... uram...

Vladimir szemei kidülledtek és jobb keze az övében babrált, lázasan, izgatottan. Ujjai zilálva játszadoztak a korbács nyelén.

A leány fölpillantott és ijedten, borzongva látta, hogy a férfi ökle hirtelen megfeszül a korbács nyelén és azt kéjesen, habozva, minden pillanatot kiélvezve, levegőbe emeli. Látta és lehajította nyakát, úgy várta az ütések, melyek testét föl fogják sebezni.

És Vladimir ütött.

Nézte, hogy zudulnak az erős korbácsütések a hófehér nyakra, a párnás hátra, a gömbölyű, kecses, ki-domborodó farra, amely alatt reszketve vonaglottak szét a combok. Látta, hogy halvány vérrózsák fakadnak a rózsaszínű bőrön és ütött, egyre dühösebben és egyre vadab-bul. Minden egyes ütest saját bőrén érzett és könnyed borzongás futott végig hatalmas tagjain. Előbb lassan, majd mind gyorsabban zuhogtak a korbácsütések.

A lehajolt alak türelmesen feküdt a szőnyegen, egy jajszó nem hagyta el ajkát, csak hangos, kéjes, élvező nyögések, lihegések.

A vörös rózsák egyre sűrűsödtek

a bőrön és színük sötétedni kezdett. Vladimir beleláradt a kéjes ütésekbe. Érezte idegeit a végsőkbe feszülni és agyát zsibongani. Érezte, mint forr föl lassan a vére és huzódik tompa, fátyolos ködként agyvelejeig.

Most... most... egy utolsó, heves ütés... a nő test összerendezett és görcsösen összehuzódzkodott, Vladimir eldobta a korbácsot. Hatalmas, erős tagjai reszkettek és a kibírhatatlan gyönyörérzés elszedítette.

— Sonja...

Vad, szerelmes sóhajtás tört elő melléből.

A leány még egy pillanatig csendesen, behunyt szemekkel feküdt előtte, azután egész teste meggörbült. Fölugrott, karjai átfogták a férfi nyakát és kéjes, meztelen teste a teste köré csavarodott. Szemeik találkoztak.

— Vladimir... te is szeretsz?...

A férfi el akarta lökni magától, a leány görcsösen kapaszkodott meg benne, mint egy nősténytigris és vad küzdelem fejlődött ki köztük. A hozzásimuló női test olyan vad érzéki mámorba sodorta, hogy beleharapott párnás, hófehér vállába és fogai között villogó szemekkel, kitáguló orrcimpákkal érezte a friss, gyöngye vér különös ízét.

Különös, irtózatossá, édes és keserű ize volt, megundorodott a szagától és ismét ellökte magától a leányt, hogy az lecsuklott a szőnyegekre. Hason feküdt ott, gömbölyű fara kíváncsan, izgatottan emelkedett ki pompás, összeszorított combjai felett és a férfi megtorpan.

A leány sirt.

Halkan, föl-fölcsukolva zokogott. Vladimir vadul vetette magát a szőnyegen heverő testre.

— Sonia... ne, ne sirj... szeretlek...

A megkínzott leány könnyes mosollyal furta fejét a szőnyegek közé és szerelmes odaadással, lihegő kéjjel, buja lihegéssel engedte, hogy a férfi birtokába vegye.

Szerkesztői üzenetek

— Névtelen levelekre nem válaszolunk — Kéziratokat nem adunk vissza. — Levelet csak válaszbélyeg ellenében írunk.

Mancika, Dobsina. Kedves Mancika, nagyon örültünk levelének, szép, hogy a messzi Dobsinán gondolkodunk. Azonban mi már itt mindnyájan öreg bácsik vagyunk, akiknek szíve olyan, mint a dobsinai jégbarlang. A kis verset azonban eltettük. Megőrizzük és mindig szeretettel fogunk magára gondolni.

Ne koplalj, de légy karcsu!

Eljen így!

Hasznos tanácsok 20-70 éves férfiak számára.

Szép gyermekek Boldog anyák!

Ez a három könyv egy új sorozat (Atheneum füzetek) három címe. Gyönyörű illusztrációk. Remek tanácsok az élet-
okosság, az erő, egészség, boldogság elérésének útjairól.

Francia à 45 lei

à 280-580 oldal, egész vászon kötés, fehér papír. — Ganzleinen, weiss. Papier.

1. Balsac, Pere Goriot; 2. Césaire, La Peau du Chagrain; 3. La Peau du Chagrain; 4. Barres, Les Déracinés; 5. Bourget, Le Disciple; 6. Daudet, Contes du Lundi; 7-12. Dumas, Monte-Cristo I-VI.; 13. Flaubert, Trois Contes; 14. A. France, Jocaste et Chat Maigre; 15. Pierre Nozière; 16. Sur la Pierre Blanche; 17. Goncourt, Les Frères Zémach; 18. Gyp, Bijou; 19-22. V. Hugo, Les Misérables I-IV.; 23-24. L'homme qui rit I-II.; 25. Ibanéz, Terres Maudites; 26. Kipling, Sous les Déodars; 27. P. Loti, Jerusalem; 28. Maeterlinck, Morceau Choisi; 29. E. Poe, Nouvelles Histoires; 30. Renan, Vie de Jésus; 31. Scott, Ivanhoe; 32. Mark Twain, Contes Choisi; 33-34. Tolstoj, Anna Karenine I-II.

Német à 52 lei Ganzleinen

35. Keller, Züricher Novellen; 36. Ludwig, Heiterheit; 37. Balzac, Eugénie Grandet; 38. Göthe, Werthers Leiden; 39. Heine, Buch der Lieder; 40. Poe, Kriminalnovellen; 41. Zola, Ein Liebesblatt; 42. Dickens, Weihnachtsgeschichten;

43. Goethe, Faust; 44. Hoffmann, Elixier des Teufels; 45. R. Wagner, Ring des Nibelungen; 46. M. Twain, Humoresken; 47. Marlitt, Das Geheimnis der alten Mamsell; 48. Russische Novellen; 49. Shakespeare, Romeo u. Julia, Hamlet, Othello; 50. Keller, Das Sinnedicht; 51. Tillier, Mein Onkel Benjamin; 52. Wilde, Das Bildnis des Dorian Gray.

Magyar à 27 lei füzve

53. Forró Pál, Semiramis; 54. Forró Pál, Borgia Lucrezia; 55. Forró Pál, Tudor Erzsébet; 56. Balzac, Gobseck; 57. Bang, A pincér; 58. France Anatole, Boldizsár; 59. Andrejew, Ribakow; 60. Swift, Pamflettek; 61. Szini Gyula, Boldok tornya.

SZERELEM à 64 lei DETEKTIV

62. Lehne, Kié vagyok?; 63. Lehne, A grófné szerelme; 64. Werner, Küzdelem a boldogságért; 65. Werner, Dacos szerelem; 66. Adlersfeld B., Régi történet; 67. C. J. Braun, A hármass hurok; 68. C. J. Braun, Gyémántrablók; 69. Rosenhayn, A titokzatos fénykép (Joe Jenkins kalandjai).

(Tessék a szelvényt kivágni, kitölteni és Lepagenak beküldeni.)

T. Librăria LEPAGE, Cluj. — Kérem postán utánvétellel:

Név: fogl.:

Pontos cím:

1928, június 26

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Legszébb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, rend-
kívül olcsón szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.

Podrătzky

Műbutorkárpitos speciális bőr-
butoroknál. 37.

TIMIȘOARA II. Iskola-ucca 10. sz.
Telefon 206.

„Tries” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régie toll felfris-
sitése).

Fratii Győrffy Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Szlovenszkói olvasóink!

Pompás képek!

Nagyszerű pillanatképek!

Egy sorozat, 10 darab 70 kor.

Pénz a Lészámítoló és Köz-
gazdasági bankba, Kosice
fizetendő be, postán.

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elinté

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Temesváron és Szovátfürdőn

keresünk

szép testű, nem túl kövér

nőket

modellnek, akiket akt, vagy fél-
aktba levehetünk. Arc nem
látszik. Diszkrécio.

Amatőr vagy hivatásos fényké-
pészeknek ily munkáit díjazzuk.

A legegánsabb férfifehérműt és pyjamát mérték után kész

„Lavatio”

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II., Str. 3 August (Andrássy ut) 16 szám.

Németországi fehérmű szakember! (28)

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29

Timișoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villany-szerelés, házitelefón és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

VAPOFOR

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tiszteri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antisze-
ptikus kátrányszappannal, manikűr, onkolálás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépitse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Iancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után

Tipografia UNION könyvnyomdája. Lugoj

